

Viola Zoltán

e-mail: violazoli@gmail.com

honlap: <http://poliverzum.birodalom.net>

BIO

A mű elektronikus változatára a Creative Commons - Attribution-NonCommercial-NoDerivs (Jelöld meg!-Ne add el!-Ne változtasd!) licenc feltételei érvényesek: a művet a felhasználó másolhatja, többszörözheti, amennyiben feltünteti a szerző nevét és a mű címét, de nem módosíthatja, nem dolgozhatja át és kereskedelmi célra sem használhatja fel. A műre vonatkozó felhasználási feltételek részletes szövege az alábbi címen tekinthető meg: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/deed.hu>

Ó, te szörnyű, iszonyú múlt,
Ó, te nagyszerű jövő!
Ki hinné hogy lehetsz más is,
Vágyainkat megtörő!

Lehet pedig fordítva is:
Lehet a múlt nagyszerű,
S lehet iszonyú a jövő -
- s ugyanakkor egyszerű!

Amikor Nemes Bölény magához tért, a fűben feküdt, feje fölött vakítóan ragyogott a kék ég, és nem messze tőle az úrkomp lángolt. Ő pedig igencsak nyomorultul érezte magát, a több évszázados hibernációnak hála!

Jódarabig igazság szerint mozogni se nagyon bírt, eleinte éppenséggel csupán a fejét bírta oldalra fordítani. Ott fűvet látott, virágokat, az egyikén egy katicabogár mászott titokzatos célja felé, a másik oldalon pedig egy imádkozó sáska várt a zsákmányára. Ez megnyugtatta. A világ nemcsak hogy nem semmisült meg, de nem is változott sokat, amíg ő... vagy mégis?!

Mert túl a fűvön, túl az imádkozósáskán, völgy következett, így messzire ellátott, s ott alant mintha egy város látszódná! Szakasztott olyan nagyváros, mint az ő korában bármelyik, csak éppen... csak éppen sehol nem lehet egyetlen autót sem látni sehol az utakon!

Holott fényes nappal van. És még az sem magyarázat, ha netán hétvégén érkezett volna. Forgalomkorlátozás esetén is kell hogy a legszükségesebb járművek közlekedjenek! Legalább a tömegközlekedés eszközei!

Nemes Bölény emlékezett rá, hogy az ő korszakában számosan megjósolták az emberiség végzetes eltömegesedését. Még ha ez nem következett is be valami csoda folytán, akkor is kell legyen tömegközlekedés! Ha nem autókkal, hát magánhelikopterekkel, vagy mással!

Ám a város fölött az ég is üres volt, csak néhány madár körözött. Ellenben kis pontok tömegei mozogtak ide-oda a város úthálózatán, amik akár emberek is lehettek. Ugyan mi mások?!

Nemes Bölény megpróbált feltápáskodni. Élelme semmi, vize ugyanannyi, tehát legjobb lesz ha mielőbb megpróbál beilleszkedni az itteni életformába. Remélhetőleg nem utálták meg elődeinek hála az e korban élők az időűzötteket, hogy amint felismerik az öltözékéről, rögvést levadásszák lézerpisztollyal vagy más akármilyen fegyverrel, ami e korban használatos!

Biztos ami biztos, mielőtt utat keresett volna magának a völgybe, kézbe fogott egy jókora husángot. Ez remélhetőleg nem számít agresszív jelzésnek! Majd úgy tesz, mintha arra támaszkodna járás közben!

Mert Nemes Bölénynek természetesen nem volt semmi fegyvere. Bűnözőket nem szoktak fegyverrel ellátni a hatóságok!

Amint ugyanis végetért a Primitív Atomkor, Nemes Bölény szülővilágán bevezették azt a humánus törvényt, ami eltörölte a halálbüntetést. Igenám, de a polgárok tömegei egyszerre szerették volna ha jónak tarthatják magukat, mert nincs halálbüntetés, ugyanakkor mégis szerettek volna örökre megszabadulni a bűnözőktől! Így aztán kitalálták azt a zseniális ötletet, hogy a bűnözőket hibernálják, majd picike, egyszemélyes úrkompokba pakolják őket, s ezeket fellövik a bolygó köré, hogy ott keringjenek sokezer kilométer sugarú körökben... Meddig is? Hát semmiképp sem addig, amíg világ a világ, csak míg az automatika érzékeli, hogy az enyhe, de mégis jelenlevő légköri sűrűlődtől nagyon veszélyessé vált a pálya. Akkor magától leszáll egy alkalmasnak ítélt helyen, kirakja a hibernált elítéltet, belenyomja a felélesztő injekciót, azután megsemmisíti az úrkompot, hogy tényleg semmi eszköze ne legyen az elítéltnak abban a modern korban, muszáj legyen neki beilleszkednie a jövő társadalmába.

Ezzel persze exportálták a bűnt a jövőbe, ezt mondták e módszerre az ellenzői. Mások azzal érveltek, hogy a drasztikus környezetváltozás amivel az időűzés jár - így nevezték ezt a száműzetés mintájára - megjavítja majd az időűzötteket, mert sokkhatásként éri őket. És mindenki bízott abban is, hogy a jövő okos, sokat tudó, bölcs emberei majd tudni fogják, miként bánjanak a bűnözőkkel, például miként gyógyítsák meg őket... Akárhogy is, de a módszert bevezették, és néhány évtized múlva már számos időűzöttet tartalmazó úrkomp keringett a

büntetőpályán a bolygó körül, s természetesen nem lehetett tudni előre, melyik mikor fog leszállni, csak annyi volt biztos, hogy ezer esztendőnél előbb egyik sem.

Várható volt, hogy időközben némelyiknek elromlik a létfenntartó berendezése, vagy össze-
ütközik egy meteorittal, de ez senkit nem érdekelt igazán. Bűnözőkért nem kár!

Nemes Bölény ellen az volt a vád, hogy túl agresszív. Állítólag benne volt ez a génjeiben. Igaz ami igaz: könnyen megtörtént vele, hogy hangos kiabálásra ragadtatta magát, néhányszor meg is ütött valakit, és agresszív hajlamait még csak nem is szégyellte: vágyott vissza a múlt szebb, romantikusabb korszakába, ami még nem volt ilyen modern, ahol hősnek érezhette magát az ember! Azért is vette fel ezt a szépen csengő, ősi nevet, hogy Nemes Bölény.

Ez azonban még csak különködés volt. Amiért végül is időűzetésre ítélték, az egy másik agresszív fickó miatt történt: Nemes Bölény épp egy nő lakásába igyekezett valamiért, s látta, amint az illető meg akarja erőszakolni a sikoltozó nőt. Erre aztán úgy csapta fejbe az állólámpával, hogy a férfi agyveleje ezernyi irányba szétspriccelt. Erős ember volt Nemes Bölény...

Sajnos. Kiderült ugyanis, az a fickó egyáltalán nem volt agresszív, a nő sem áldozat, mindössze egy szindarabot próbáltak! S még ha valóban erőszakról van is szó, akkor sem szabadott volna így viselkednie Nemes Bölénynek, hanem a mindenkinek ott levő koap-on (kommunikációs apparátuson) kellett volna megnyomnia a vészjelző gombot, hogy a tethelyre siessenek a rendfenntartó és mentőszolgálatot ellátó robotosztagok!

Nemes Bölényt tehát gyilkosság, önbíráskodás és torz genetikai szerkezet miatt időűzetésre ítélték, és most azt sem tudta, mennyivel később van mint a saját kora, amibe soha vissza nem térhet, csak azt tudta, hogy legkevesebb ezer év eltelt azóta. Mindenképpen a negyedik évezredben kell járjon, de lehet ez akár az ötödik, hatodik, tizedik is...

Nemes Bölény nem akart ölni ha nem muszáj, de el volt szánva rá, hogy nem hagyja „kicsinálni” magát, ezért határozottan markolta a husángot, amint a völgyi város felé bandukolt erdőn-mezőn keresztül. Úgy vélte, lehet hogy ő esetleg túl agresszív, de attól még nem hülye! És nem voltak illúziói a jövő embereit illetően. Azt illetően legalábbis nem, hogy miként bánnak a múlt időűzöttjeivel. Ugyan mitől is értenének jobban a bűnözők meggyógyításához, átneveléséhez, mint az ő kora, ha minden egyes kor csak fellövi a büntetőpályára a gondot okozókat, a problémásokat, s így mintegy a szőnyeg alá söpri a szemetet?! Ha igyekszik másra, a jövőendő korokra hárítani a felelősséget?! Hiszen ebből más sem következhet, csak hogy odafent már zsúfolásig telítődött, képletesen szólva, az összes műholdpálya, s idővel a jövőben élők csak meg kell hogy unják, amint egy-egy űrkomp leszáll, s a nyakukba szabadít egy újabb garázdát! Lehet hogy az a szokás, hogy azonnal a helyszínre sietnek, hogy kivégezzék! Talán már erre is tart valami emberi vagy robot kivégzőosztag!

Erre a gondolatra Nemes Bölény sebesebben kezdte szedni a lábát a völgy felé.

Maga a táj különben egyáltalán nem volt különleges. Úgy rémlett neki, mintha látna ugyan egy-két új, ismeretlen fafajtát, virágot, néha megcsodált valami különösen nagyra növő gombafajtát is, párszor látott étvágygerjesztően illatozó, nagy, fura gyümölcsöket is, sőt, egy alkalommal ámulтан vett észre tüske nélküli akácfát is! Egyebekben azonban minden a régi volt, megkönnyebbülten látta hogy verebek is vannak, és igazság szerint abban sem volt biztos, hogy a számára ismeretlennek tűnő növények valóban valami genetikai szobrászkodás művei-e, ő ugyanis a saját korában sem volt nagy természetjáró. S még ha korábban valóban nem termettek is ezek a növények itt, a mérsékelt éghajlaton, akkor sem kell okvetlenül genetika a megvalósításukhoz: lehet, hogy valami más kontinensről, akár a trópusokról is hozták be és terjesztették el errefelé. De legalább a régi növények megmaradtak! Az állatok is!

Igen, egyedül az a kérdéses, hogy mit várhat az emberektől.

Nem jöttek érte rohamosztagosok, s néhány órai bandukolás után eljutott a völgybe. Mind közelebb került a városhoz. Még útra is lelt: széles, nyolcsávós, jól karbantartott betonútra, tulajdonképpen autósstrádára, bár legnagyobb meglepetésére semmiféleképpen nem tudta megkülönböztetni egymástól a különböző irányú közlekedésre szolgáló sávokat, ezeket nem választotta el egymástól sem sövény, sem betonfal. Ugyanakkor azonban nagyon is gyakran látott közlekedni különböző járműveket e pályán, de úgy látta, egyikben sem ülnek emberek, nem is ülhetnek, ezek csupán különböző önjáró robotgépek, automaták. De ebben végül is nincs semmi csodálatos. Már az ő korában is elterjedőben volt a robotok alkalmazása minden-félére, s azóta nyilván elérte ez az irányzat a csúcst!

A robotok természetesen nem üthetik el az embereket, így Nemes Bölény bátran rálépett az úttestre, amin kényelmesebben tudott haladni, s annak a szélén ugyan, de beindult a városba.

Amint közelebb ért, csodálkozva látta, hogy a város meglehetősen ócska, lepusztult képet nyújt! Az utak ugyan mindenütt ragyogóan karban voltak tartva, de az emeletes házak legtöbbször bizony ki volt törve egy-két vagy éppen nagyon sok ablak, némelyiknek egyszerűen hiányzott a felső nem tudni hány emelete. Volt olyan, amelyiknek több felső szintje egyszerűen kiégett. Nemes Bölénynek úgy tűnt, mintha háború dúlt volna a városban.

De ha háború dúlt is, nem mostanában. Sok ház tetejére-balkonjaira már földet hordott szél, s ezeken a helyeken gaz és virágok csíráztak ki.

A robotok úgy látszik csak az utakra ügyeltek, mert ők azokon közlekedtek. Sehol egyetlen törmelékhalom! De minek mennek ide-oda a robotok, ha egyszer mit sem törődnek az emberek hajlékaival?!

Vagy már nincsenek is emberek?! Kipusztultak volna valami járványban?!

De nem! Erről szó sem lehet! Emberek nagyon is léteztek ebben a világban, ebben a korban is, ezt Nemes Bölény abban a pillanatban megállapíthatta, hogy belépett a városba! Látta, hogy éles szeme nem csalta meg amikor a hegytetőről a várost nézte, s látta az utakon hömpölygő kis pontocskákat: valóban emberek voltak ezek. Mármint többnyire. Mert akadt köztük egy-két jórészt emberalakú robot is, nagy, két méter körüli bádogember, antennával a fülei helyett, két szeme helyén kidüllednek a fotoreceptorok... de legfeljebb minden huszadik járókelő lehetett robot. A többség ember volt, már csak azért is, mert hisz köztudomású, hogy a robotoknak nincsenek érzelmei! Robotok nem szoktak szórakozni, ünnepelni!

Márpedig annyit már a legelső pillanatban is megállapíthatott Nemes Bölény, hogy éppen egy ünnep kellős közepére csöppent! Farsangra!

Az utcát ellepték a legkülönbözőbb állatoknak és szörnyeknek öltözött emberek. Némelyik igazán leleményes jelmez volt, olyan élethű, hogy Nemes Bölény szinte beleborzongott. Néhány helyen látott ugyan be nem öltözött embereket is, de ezek minden bizonnyal komor nyárspolgárok lehettek, akik nem vettek részt az össznépi mulatozásban. A sűrű tömegben nemcsak Nemes Bölény bírt lassan előrejutni, hanem a robotok és robotkocsik is, mert a farsangolók az utakat is ellepték.

Lehet persze hogy nem farsang volt az ünnep neve. Számos más ünnep is létezett Nemes Bölény korában, amiken beöltöztek az emberek. De lényeg az, hogy ez egy ünnep, és ennek Nemes Bölény nagyon örült, mert talán ennek köszönhető, hogy senki nem figyel rá! Mindenesetre egyre sürgősebbnek érezte hogy egyék valamit, sajnos azonban semmi ehetőt nem látott az utcákon. Már sajnálta hogy nem szakított még odafent az erdőben az ízletes gyümölcsökből, de nem merte, mert könnyen bizonyulhattak volna mérgezőknek is. Itt azonban sehol nem látott egyetlen boltot, raktárat sem, nemcsak élelmiszerüzleteket, de semmi olyasmit, ahol egyáltalán bármi megvehető lenne, akár autó, akár ruha, akár fogpiszkáló legyen is az! Pedig még ha olyan fejlett lett légyen is ez a társadalom, hogy már nem ismerik a

sok nyomorúság forrásaként elhíresült pénzt, akkor is kell legyenek raktárak, ahonnan ha nem is pénzért, hát ingyen beszerzik szükségleteiket az emberek!

És egészen biztos is hogy vannak valahol raktárak, mert hát a farsanghoz az álarcokat is el kellett valahol készíteni, őrizni kellett a következő farsangig... De Nemes Bölény szeme hiába kutatott át számos és számtalan utcát, sehol nem látott kirakatokat, bankokat, presszókat, italkiméréseket, utazási irodákat, postát, bazárt, szórakozóhelyeket, rendőrséget, kórházat... vagy ha mégis effélének nézett ki valami épület, az csupa rom volt, legkevesebb néhány évtizedes, de inkább néhány évszázados. Minden egyes épület falait vastagon fedte a moha és penész, kivéve ha valahonnét véletlenül lepergett, mert valaki nekiment a falnak.

Nemes Bölény be is ment az egyik épületbe. Talált villanykapcsolót, de hiába nyomkodta, a világítás nem gyulladt ki. Pedig nem is minden fénycső volt törött! De biztos nem volt áram a hálózatban. Odabent azonban akkor sem látott sok érdekeset, amikor szeme hozzászokott a félhomályhoz: csak néhány felborult szék, két asztal és némi üvegcserep árválkodott az előtérben, és pár rakás ürülékhalom, de már ezek is régiek lehettek, mert szárazak voltak. Nemes Bölény el nem tudta képzelni, mi történhetett itt a városban, miért nem állítják helyre az épületeket az emberek! Ha már ők nem teszik ezt, miért nem parancsolják meg a robotoknak?!

Egyáltalán, bár Nemes Bölény órák hosszát bolyongott a városban, még gyárat sem talált! Azaz, talált néhány effélének tűnő épületet, de azok sem működtek. Az is mind csak csupa rom volt, mely romokban a gépek többsége már csak rozsdás roncsként porosodott.

Odakint meg az utcákon a gondtalan tömeg, és javában farsangozik... És ő még csak azt sem tudja, hol laknak ezek egyáltalán...

Végül az egyik házromon keresztülmenve kis belső udvarra jutott, ahol nőtt egy sovány fácska, s azon néhány fura, zöldes gyümölcs. Nemes Bölény már nagyon éhes volt, beléjük harapott. Édes, nedvdús gyümölcsök voltak ezek, szomját is jól oltották, egészen felfrissült tőlük. Remélte, nem az lesz e frissesség következménye, hogy néhány óra múlva görcsökben fetreng majd az utcán, holmi mérgezés miatt. A gyümölcsök alakját, meg a fa alakját is azért jól megjegyezte, hogy amennyiben megússza e kockázatos kísérletezést, tudja, hogy ezt legközelebb is bátran eheti.

Míg falatozott, senki nem zavarta. Jött ugyan arra egyszer egy két és fél méter magas robot, akiről épp magassága miatt feltételezhető volt, hogy igazi robot és nem robotnak öltözött farsangozó, de csak jól megnézte Nemes Bölényt, aztán már ment is tovább, nem törődött vele. Aztán jött arra egy jókora macska is, vagyis inkább macskának öltözött ember. Igazán élethű alakítást nyújtott, mert hogy tökéletesebb legyen a hasonlóság, még négykézlábra is ereszkedett. Nemes Bölény ezt már igazán túlzásnak tartotta, bár észrevette hogy ez manapság egyáltalán nem ritkaság az emberek körében, odakint az utcákon is a járókelők legalább negyede négykézlábas, úgy beleéli magukat az ünnepi hangulatba! Gyakran lehetett különböző morgásokat, visításokat, horkantásokat, kurjantásokat is hallani. Mások meg nyilván összefogtak hogy ketten alakítsanak egy figurát, mert gyakori volt a kentaurjelmez, vagy valami ahhoz hasonló, ami tehát négy lábon járt, de volt két keze is, ezt semmiképp sem lehetett egy embernek alakítania, ehhez ketten kellett.

A macskának öltözött azonban nem volt kentaur, inkább valami átmenet egy nagy szobacicus és egy kis tigris között. És pompásan nézett ki a jelmeze, Nemes Bölény szerint igazi technológiai műremek, valóságos művészeti csúcs lehetett, mert olyan halkan sompolygott, mintha bizony igazi tigris vagy párduc lenne, két szeme is ide-oda mozgott, mintha azzal nézne, bár lehet is hogy azokkal nézett, ki tudja miféle informatikai csodákra képes ez a kor, lehet hogy minikamerák, amik követik a jelmezbe bújt illető igazi szemének a mozgását! Amikor Nemes Bölény felfigyelt a nagy cicus jöttére, az már majdnem mellette volt, de megtorpant, amikor

Nemes Bölény feléje fordította a fejét. Ekkor nyelvével végignyalta a száját, nagy fogait (Ez aztán a remek maszk! - gondolta Nemes Bölény ezt látva), lekuporodott, kimeresztette a karmait, mindegyik akkora volt, mint egy-egy jókora konyhakés pengéje...

És ha ez nem történik, Nemes Bölény még talán meg is ijed, de épp ez bizonyította a számára, hogy bármilyen tökéletes is a maszk, ez valóban maszk, és nem igazi tigrisfésülés. *Ekkora* karmai egy ennél jóval nagyobb, két mázsás tigrisnek sincsenek! Holott ez a „cicus” nem lehet száz kiló sem, ha nagy is, de könnyebb mint ő, Nemes Bölény, mert ő bizony erős férfi, lehet a súlya százhusz kiló is, és ez szerencsére mind csupa izom, egy csöpp háj nélkül!

Ez a fickó itt a macskabőrben biztos játszadozni akar vele. Jó, ha játék, legyen az! Úgy tesz mintha komolyan venné! Különb is meg kell próbálkoznia vele, hogy szóba elegyedjék e kor lakóival valamikor!

Mikor Nemes Bölényt hibernálták, már az egész világon csupán egyetlen nyelvet beszéltek, a Világnyelvet, és Nemes Bölény feltételezte, hogy manapság is annak valami változata van használatban. Lehet persze hogy ettől még egy szavát sem fogják érteni, de mit tehetne?!

Megragadta a husángját, meglóbálta a „macska” felé, s ezt mondta:

- Hess innen cicuskám, mert szétloccsantom a fejedet! Azokkal a fogpiszkálókkal - intett a villogó karmok felé - ugyan meg nem ijesztasz, mert nagyon gyors vagyok!

- Ffff! Gepegy mek! - fújt felé mérgesen a macska, azzal elkódorgott visszafelé, valahová a romépületek sötét mélyébe. Nemes Bölény feltételezte, hogy azt mondta neki: „Gebedj meg”. Ez nem vall éppen jó modorra, de legalább azt mutatja, hogy nem lesz túl nagy baj a kommunikációval, kis fantáziával ki tudja majd hüvelyezni, amit mondanak neki.

Ezután nyugodtan falatozott egy ideig, majd amikor megette mind az öt gyümölcsöt, amit elérhetett a fa alsó ágain, felállt, hogy leszakítsa azt a kettőt, amit feljebb látott. Ezekhez ugyan ugrania kellett, de sebj!

Ekkor vette észre, hogy az egyik átjáró árnyékos mélyéről figyeli őt valaki, valószínűleg már percek óta. Egy fura kis fehér lény, azaz, inkább egy annak öltözött ember. Bár a méreteiből ítélve inkább gyerek lehetett, amolyan tíz-tizenkét éves forma.

- Mit bámulsz?! - vetette oda neki Nemes Bölény. - Ha akarsz valamit, gyere ide, ha meg nem, akkor menj innen! Utálom ha kinézik a falatot a számból!

A kis fickó habozva hátrált néhány lépést a folyosó mélye felé, de ott aztán megtorpant, és csak bámult tovább Nemes Bölény felé.

Nemes Bölény elszégyellte magát kissé. Hiszen még nem is ismeri az itteni szokásokat, lehet hogy mostanában nem számít illetlennek, ha valakit evés közben néznek! Meg különben is ajánlatos volna összebarátkozni valakivel. Úgysem élhet örökké gyümölcsökön, más élelemhez meg biztos hogy csak pénzért juthat, azért dolgoznia kéne, munkavállaláshoz lehet hogy okiratokat kérnek tőle... Ajaj, nagyon is ajánlatos volna egy jóbarát!

Odafordult a fehér fickóhoz, és az egyik, még meg nem kezdett gyümölcsöt odamutatta neki.

- Kérsz egy ilyen izét?!

A fickó pár pillanatig nem mozdult, majd habozva előrecsoszogott néhány lépést, azután megtorpant.

- Na, most kéred vagy nem kéred?! - szólt Nemes Bölény, azzal néhányszor feldobta a levegőbe a gyümölcsöt, majd elkapta. - Ha nem kell, megeszem, és már ez az utolsó, nincs több belőle!

A jelmezes gyerek még előbbre jött.

- Neked nem kell már?! - kérdezte óvatosan. A nyelvvel nem volt hiba, de a hangsúlya miatt alig értette őt Nemes Bölény. Valahogy így mondta a szavakat, furán csettintgetve: „Nekd n’kell nmá?”

- Á, már úgylis jóllaktam! - hazudta Nemes Bölény.

A gyerek még előbbre jött.

- És csak gyümölcsöket szoktál enni? - kérdezte.

- Hát, ha nincs más, jó ám az is! - vonogatta a vállát Nemes Bölény. Úgy látszik azonban, valami rosszat mondhatott, mert a gyerek erre rögvest hátrébb szökkent.

- Inkább nem kell a gjodba! - mondta. Nemes Bölény feltételezte, hogy a „gjodba” valószínűleg a gyümölcs neve lesz, már ha valóban ezt a szót mondta neki, mert olyan furcsán tekerte a hangokat.

- Ne hülyéskedj, gyere nyugodtan, csak beszélgetni akarok veled, nem eszlek meg! - nevetett tréfálkozva. - Most nem vagyok annyira éhes!

Úgy vélte, ez a stílus illik az ünnepi hangulathoz.

- Jó, megyek, de gondoldj arra, hogy ilyenkor valóban nem illik vadászni! És figyelmeztetek, hogy nagyot tudok ám csapni a farkammal! - szólt a gyerek, azzal előjött, de még mindig óvatosan, lassan közeledett Nemes Bölényhez, és messziről nyújtotta feléje a kezét.

Most már jól szemügyre vehette őt Nemes Bölény, és meglehetősen elcsodálkozott a jelmez ötletességén. A gyereknek ugyanis nemcsak hogy volt valóban farka, de még mozgatni is tudta!

Ez azonban nem közönséges fark volt, hanem félkör keresztmetszetű, a tövénél roppant széles, a vége felé persze hegyesedő. S e farkot is mint a gyerek egész testét, finom pihetollak borították!

Tulajdonképpen úgy nézett ki, mintha egy tobzoska lenne, az a jókora trópusi hangyász, ami a természetvárat is feldúlja, csak hogy annak testét pikkelyek borítják, úgy néz ki emiatt mint valami úrlény, vagy mint egy furcsa páncélos vitéz, itt viszont nem pikkelyek borították a testet, hanem tollak. Bár igaz ami igaz: állítólag a tollak is a pikkelyekből alakultak ki a törzsfejlődés során! Mindazonáltal nehéz lett volna elhinni, hogy ez egy olyan állat, ami a hangyászokból, tobzoskákából alakult ki; különben is, minek toll egy hangyásznak?! És honnét is tudna beszélni?!

Márpedig ez itt tudott. Ha pedig beszél, akkor ember! Nem is tudta megállni Nemes Bölény, hogy így ne szóljon:

- Igazán ötletes a jelmezed!

- Az enyém?! Talán inkább a tied! - csodálkozott a gyerek, és jókorára nyitotta a szemét ámulatában, ahogy szemügyre vette Nemes Bölényt, bár még mindig messziről. Eközben pedig fején felborzolódtak a tollak, s a tollazat alól kinyúlt két nagy lapátfül, tényleg meglehetett mindegyik akkora, mint Nemes Bölény tenyere, s ezek a fülek óvatosan körbefordultak, mint amelyek letapogatják a környezet zajait, figyelve minden apró neszre. Majd visszasüllyedtek a tollruha mélyére.

Különben a fej a fülek nélkül sem volt ám akármilyen: három rövidke szarv nőtt ki belőle, felfelé és kissé hátrafelé. Ugyanakkor, hogy a tobzoskákhoz való hasonlatosságot fokozza, elől messzire kinyúló csőrben végződött a szája. Nemes Bölény kíváncsi volt, hogyan eszi meg ezzel a gyümölcsöt. Vagy leveszi a jelmezt?

Nem vette le. Ehelyett felemelte a farkát, ami legalább két és fél méteres volt, előre hajlította, mintha skorpió lenne, s annak végén a tollak közül egyszerre csak előbukkant egy hegyes tüske! Jókor a tüske, mintegy tíz centis, s mindkét oldala éles! Tehát nem is annyira tüske, inkább karom. Ezzel pillanatok alatt kettévágta a gyümölcsöt, majd beledugta hegyes orrát-száját, s kiszürcsölte vele a nedvdús belsőséget. Sokkal hamarabb végzett vele, mint ahogy Nemes Bölény tudta volna megenni azt.

- Hé, hát ezt meg hogy csináltad?! - ámult Nemes Bölény.

- Én így szoktam. - vonogatta meg nyiszlett, keskeny vállát a tollruha alatt a gyerek.

- Hát ez csúcs! Ezzel felléphetnél egy cirkuszban is!

- Mi az a tirkusz?

- Az egy... mindegy, nem fontos. - legyintett Nemes Bölény.

- Akármilyen is az a tirkusz, nem léphetek fel, mert nehezen tudok felfelé mászni! Alacsony is vagyok. Sosem ment jól a gyümölcszedés, a fáramászás; bár az alacsonyabban levő gyümölcsöket jól le tudom verni a farkammal.

- Az nem tirkusz, hanem cirkusz. És ott nincsenek gyümölcsök. De hát miért nem szedsz gyümölcsöket úgy, hogy nem vagy ebben a maskarában?

- Maskarában?

- Hát a ruhádban!

- Mi az, hogy „ruha”?

- Ne idegesíts már, hát ez a rongy rajtad, a jelmez!

- Nincs rajtam jelmez.

- Nézd öcskös, nekem fontos dolgokkal kell tisztába jönnöm, és nincs időm tovább hülyéskedni! Már azt hittem jól megleszünk együtt mint barátok, minek akarsz felidegesíteni?!

- Én is szeretnék egy barátot, de most nagyon ellenséges volt a hangod! - szólt a kölyök, azzal hátrált pár lépést, és oldalra hajtotta a farkát, amiből ki is bukkant a hegyes tüske.

- Aha, szóval azt játszod, hogy védekező pozícióba vonulsz! - nevetett Nemes Bölény. - Nem hinném hogy ez megvédene a furkósbatom ellen, meg minek is verekedni! Gyere vissza inkább, ülj ide, és mesélj!

A kölyök nem ment közelebb hozzá, de a farkát újra hátrarakta, annak rendes helyére, majd mintha lezöttyent volna, behajlította tollas térdeit, s kényelmesen hátradőlt, mintegy a farkának támaszkodva.

- Leültem - mondta - de gyorsan fel tudok ám kelni!

- Ne vagánykodj, ne vágj fel, különben sincsenek rossz szándékaim.

- De hiszen fogaid vannak, húsevő vagy, igaz?

- Meglehet, de nincs rád gusztusom, meg aztán én úgysem eszem nyers húst! - nevetett Nemes Bölény.

- Mi az a „nyers”?

- Amit nem sütöttek meg! És most már tényleg fejezzük be a hülyéskedést! Mondd inkább öcsi, mi a neved?

- Én Tollocskának hívom magamat.

- Aha, szóval Tollacska. Illik hozzád.
- Nem Tollacska, hanem Tollocska.
- És miért nem Tollacska?
- Mert az hogy tollacska, egy picike kis tollat jelent, tehát egy szál tollat, én meg nem csupán tollból állok, nem is csak egy szálból, s kicsi sem vagyok! Tehát Tollocska!
- Jó, tőlem lehetsz akár tobzoska is, nem számít. De mi az igazi neved?
- Miféle „igazi”?
- Hát azt mondtad, te hívod magadat Tollocskának. Más hogy hív téged?
- Úgy, hogy „gyere ide”. De én nem szoktam ám odamenni máshoz, de nem ám! Hozzád is csak azért jöttem, mert láttam, hogy gyümölcsöt eszel!
- Figyelj, miért akarsz összeveszni velem?
- Nem akarok!
- Akkor meg ne gúnyolódj, jó, hogy úgy hívnak, hogy „gyere ide”!
- De hát tényleg így hívnak! Vagy úgy, hogy Tollocska. De nem szokták megkérdezni, hogy én hogyan nevezem magamat.
- Na figyelj, az én nevem az, hogy Nemes Bölény! - sóhajtotta Nemes Bölény. - A szüleim is így hívtak amíg éltek. A barátaim rövidebben is szólíthatnak, úgy, hogy Neb, ez abból van összerakva hogy Nemes, és abból hogy Bölény! Érted?
- Igen.
- Téged hogy hívnak a szüleid?
- A szüleim?
- Az ég szerelmére, csak tudod, hogy mit jelent az a szó, hogy „szülő”?!
- Persze hogy tudom, én is szültem már négyszer is, pedig nagyon veszélyes volt, keveseknek sikerül ennyiszor szülni ilyen fiatal korban! Látod, nem is vagyok én olyan védtelen! - dicsekedett.
- Ne kergess már az örületbe, hallom a hangodon, hogy valami egészen fiatal suttyó kölyök lehetsz csak, s még az sem biztos, hogy lány!
- Pedig nő vagyok.
- Jó, jó, persze, persze, elhiszem! Na tehát hogy hívnak téged a szüleid?
- Fogalmam sincs, miért kérdezel ilyen furcsákat Neb, hiszen nem is láttam a szülőmet, ez csak természetes! A robotok meg sehogy sem szólítottak ha erre gondolsz, és nem is voltam sokáig a keltetőben!
- Te, farsang ide vagy oda, szájon váglak esküszöm, ha be akarod mesélni nekem, hogy tojásból bújtál ki! Nem veszek be ugyanis minden hülyeséget, nekem nem tollas a hátam!
- Persze hogy nem tojásból keltem ki, nem vagyok én madár! És ne beszélj velem ilyen hangon, mert akkor nem beszélgetek veled tovább! Úgysem ebédeltem még!
- Hát a gyümölcs?
- Eh, az nem vetekedhet a finom hangyákkal!

- Na jó, szóval tovább szórakozol velem! De mindegy, ha nem mondd meg a nevedet, hát nem mondd, a te dolgod. Ami viszont a kaját illeti, helyben vagyunk! Mondd, nem vezetnél el valami étterembe?

- Mi az a kaja?

- Ennivaló!

- És mi az az étterem?

- Az egy olyan hely, ahol enni lehet!

- De én nem tudom, hogy te mit szoktál enni!

- Tökmindegy, bármi jó lesz!

- Hát nem is tudom... esetleg megkínálhatlak téged is hangyákkal, mert itt a folyosó túlsó végén van egy másik udvar, ott láttam tegnap egy jókora hangyabolyt, csak meghagytam mára, mert tegnap nem voltam még nagyon éhes! Ha nem vagy nagyon mohó, és megígéred hogy nem eszel belőle többet mint a felét, akkor nem bánom, meghívlak ebédre! Ne mondd hogy rossz vagyok! De akkor vedd le a jelmezedet is, hogy lássam, milyen vagy igazából!

- Most már esküszöm hogy kupán csaplak! Nem lehet igaz, hogy tényleg hangyákat akarsz etetni velem!

- Miért vagy megint ilyen ideges, hiszen te mondtad, hogy bármi jó lesz!

- De nem hangya!

- Akkor máskor beszélj értelmesebben, elvégre azért vagyunk értelmes lények és nem állatok, hogy szavakba öntsük a gondolatainkat! Különböztetnem kell, hogy nem menne neked a hangyaevés: nem jó hozzá az arcod! Mással mindenesetre nem tudok szolgálni, úgyhogy én megyek is! - azzal a kis fickó megfordult, és már caplatott is át a másik udvarba.

Nemes Bölény csak ült egy darabig egyhelyben, azt sem tudta, csodálkozzék, nevésszen vagy bosszankodjék, vagy esetleg utánamenjen a kis fickónak és lecibálja róla a jelmezt, aztán erővel kényszerítse hogy normális válaszokat adjon; ám az utóbbitól igazság szerint félt. Nem attól hogy el ne tudna bánni vele, inkább attól, mi lesz ha segítségért kiált, aztán seregestül jönnek a felnőttek, és agyonverik őt!

Kis idő múlva mégis Tollocska után ment, mert hát ez a szemtelen kölyök volt az egyetlen, akivel úgy-amennyire baráti viszonyba keveredett. Tesz még egy kísérletet, hátha sikerül értelmes beszédre rávennie!

Átóvatoskodott a folyosón, bár aggodalma alaptalan volt, mert nem nehezítette a járást itt sem törmelékhalom, aztán egy újabb belső udvarra érkezett, mely az előbbinél is nagyobb volt. Tollocska a másik végén guggolt, Nemes Bölénynek háttal, de ahogy a férfi közeledett felé, Tollocska fejéről a tollruha alól ismét kinyúltak a nagy lapátfülek, pillanatok alatt beálltak Nemes Bölény irányába, majd Tollocska megfordult, s a farkát is a tüskével felemelte védekezően. Ám amikor látta hogy Nemes Bölény az, a farkát lehanyatlott.

- Na mi az, meggondoltad magadat, Neb? Kérsz mégis a hangyákból? Későn jöttél, nem sok van már, de ha akarod, meghagyom neked a maradékot! - azzal maga elé mutatott, egy szétdúlt vöröshangyaboly maradványai felé.

- Ugyan, edd csak meg, ha ugyan bírod! - legyintett gúnyolódva Nemes Bölény.

- Jó, de aztán azt ne mondd hogy nem kínáltam! A jószándék igazán megvolt bennem! - vonogatta a vállát Tollocska, azzal... azzal Nemes Bölény olyat látott, hogy csak nyeldekelnit tudott döbbenetében, percekig csak mozgott le-föl az ádámcsutkája!

Tollocska ugyanis lenézett a földre, le is hajolt, hogy hosszú csőre majdnem a talajt érte, majd villámsebesen kivágódott a nyelve egy mászkáló vöröshangya irányába, s a hangya már el is tűnt... s így tett Tollocska még nagyon sokszor, nyelve olyan mozgékony volt, mint bárkinek a keze, az ujjai, sőt még annál is mozgékonyabb, mert szemmel követhetetlen gyorsasággal járt ki a csőréből és vissza a csőrébe, s rengeteg hangyát befalt vele így pillanatok alatt, rohamosan tisztult a hangyaboly környéke! De befalta a napvilágra került petéket is. Majd a száját becsukva, erős csőrével beletúrt a hangyaboly mélyébe, hogy újabb hangyákat kergessen ki belőle, s aztán ezeket is beszippantgatta a nyelvével.

- Ezt meg hogy csináltad! - düledt ki Nemes Bölény szeme, miután magához tért a döbbenetéből.

- Úgy, hogy ragadós a nyelvem. A tied nem az?

- Persze hogy nem! Miért is lenne az!

- Mit tudom én, nem vagyok dögevő, nem foglalkozom mások testfelépítésével! - szolt Tollocska, azzal egy elkódorgó hangya után nyújtotta a nyelvét. - Na, ezzel is megvolnánk! Hát akkor én megyek is egy újabb bolyt keresni! Most ugyan nagyjából jól vagyok lakva, de gondolnom kell a holnapra is! Te hová mész vadászni, Neb? Mert én maradok itt a városban, erre ugyan kevés a hangyaboly, de jóval biztonságosabb mint az erdő, mert ide nemigen jönnek be a húsevők az ünnep után!

- Izé... én még most sem hiszem el... hát te tényleg megetted a hangyákat!

- Persze hogy, csak nem fogom másoknak meghagyni! Neked sem adtam volna belőle, ha előbb meg nem kínálsz a gyümölcssel, amit én nem bírtam volna leszedni! És még így is én ettem meg mind, de örülök is neki hogy nem ettél belőle, mert épp ennyi kellett ahhoz, hogy jóllakjam.

- De... de hiszen a... a hangyák csípnék...

- Engem ugyan nem!

- Hogy is ne, ha bemásznak a tollaid közé!

- Ne hidd! Sőt, gyakran amikor összetúrok egy hangyabolyt, a lakmározás előtt belefekszem és fel is borzolom a tollaimat így - mutatta Tollocska - hogy a hangyák jól be tudjanak mászni a tollak közé, meghempergek a hangyák közt, erre azok mérgesek lesznek, telefecskendezik a mérgükkel a tollaim alatt a bőrt, s ez sokat segít nekem a tisztálkodásban, mert a hangyák sava elpusztítja a tetvek és bolhák nagy részét! Kevesebbet kell így vakaródnom, meg tisztogatnom a tollak között! Fürdés után aztán persze megeszem azokat a hangyákat is.

- Fürdés után... aha, persze, persze... - motyogta megsemmisülten Nemes Bölény, azzal megfordult, és támolyogva, mint akit fejbevágtak, ment kifelé az udvarból, kifelé a házból, s ezt motyogta maga elé:

- Ezt nem hiszem el! Nem igaz, nem igaz, ez nem lehet igaz, ez nem valódi, én képzelődöm, ez csak látomás, nem igaz hogy találkoztam egy beszélő állattal, nem igaz, ez még csak az álom, még hibernálva vagyok, ez nincs, nem létezik, beszélő állatok nincsenek...

- Állat ám a szoptató robotod, te agyatlan hülye, én ember vagyok! - kiabálta felé mérgesen Tollocska, de Nemes Bölényt most igazán túl nagy megrázkódtatás érte ahhoz, hogy visszaforduljon és vitatkozni kezdjen vele.

Odakint az utcán még állt a bál. Már ha bál volt ez egyáltalán... mert Nemes Bölény már nem volt képes magában ezt farsangnak nevezni. Most egészen más szemmel nézte a sokadalmat, mint amikor a városba érkezett. Mert ha Tollocska lehetett igazi, nem maszk, akkor való-

színűleg mind ez a sok akármilyen is, ami itt nyüzsög körülötte, igen, ez mind-mind valószínűleg igazi!

Elszörnyedve nézett a sok szörnyet. S jószerivel nem látott két egyformát közöttük. Most már egyáltalán nem mozgott Nemes Bölény olyan nyugodtan, veszélyérzet nélkül a rengeteg csáp, agyar, szarv, éles fog, villámló karom között. Félelmetes ami itt van! Hová tűntek az emberek?! Kik és mik ezek a lények?!

Most, visszagondolva, egészen más, borzasztó jelentőséget nyert Tollocska minden szava. Hiszen az a lény azt kérdezte, hogy ő mit eszik! Többször is kitért erre a témára. Ezek állatok, és mégis értelmes lények... lehetséges volna, hogy vadásznak egymásra?! Azért, hogy megegyék egymást?! Amikor még az őskorban történt néhány népiirtás, az csúnya, megbocsáthatatlan gonosztett volt, de még azok sem azért történtek, hogy *megegyék* a kiirtottakat!

És most már egészen más szemmel tekintett vissza arra a macskaféleségre is, ami a henteskésnyi karmait meresztgette felé, amikor ő gyümölcsöt evett. Lehetséges volna, hogy az nem játsszani akart vele, hanem meg akarta enni?!

Most szorongatta csak igazán elszántan a husángját Nemes Bölény! És sokért nem adta volna, ha van egy jó acélkése. Nem áltatta magát az erejével. Ha jól belegondol, tulajdonképpen még Tollocska is sokkalta alaposabban fel van fegyverezve, mint ő. Annak legalább van egy jókora karma a farka végén! Bár még az sem kizárt, hogy az az egy karom még mérgezett is... az semmit nem jelent hogy a gyümölcsöt elvágta vele, hiszen lehet hogy csak akkor folyik belőle méreg ha ő akarja azt, no meg nyilván immunis a saját mérgére...

Akadnak itt viszont olyan lények, olyan lázálomszerűek... Hiába nem nagyobbak nála, ezek pillanatok alatt szétszaggathatják... Az egyedüli ami kissé megnyugtatta, az volt, hogy Tollocska mintha olyasmit mondott volna neki, hogy az ünnepen nem illik vadászni. Na de ki tudja hogy meddig tart ez az ünnep? És mi lesz utána? És ha valaki nem törődik az illemmel? Az a nagy macska is meg akarta őt csócsálni!

Elért egy térre, ahol valami körtáncszerűség folyt. A legkülönbözőbb lények egymás derekát fogták, és jártak körbe-körbe bolondul. Némelyek, amelyek pikkelyeket vagy páncélt viseltek, a kezükkel vagy farkukkal csapkodták azt, így verve ritmust, mások holmi primitív dallamokat füttyögtek.

Ekkor Nemes Bölény elé pattant egy csodaszép nő. Megragadta a kezét.

- Tetszik a maszkod! Gyere táncoljunk egyet! Én dögöt eszem, te mit eszel?

- Ez nem maszk! - kiáltotta Nemes Bölény, bár rögtön utána eszébe jutott, jobb talán ha nem árulja el, hogy ilyen hitvány védőeszközökkel rendelkezik. A nő szorítása különben igazán erős volt, s már be is rántotta őt a táncforgatagba. Nemes Bölény került előre, a nő mögötte lépkedett, és szorosan markolta Nemes Bölény derekát. Sőt, fájdalmasan...

- Nem tudod az illemet, barátocskám?! - kérdezte tőle a nő.

- Milyen illemet?

- Hát a legfontosabbat, hogy ha találkozol valakivel, köszönsz neki hogy mit eszel! Én megmondtam hogy dögöt eszem. Hát te?

- Létezik hogy tényleg dögöt ennél? - csodálkozott Nemes Bölény, mert nem igazán hitte el erről a szép nőről. Bár ki tudja, itt a sok szörny közt milyen az emberek helyzete... lehet, hogy tényleg dögevésre fanyalodtak!

- Igen, én azt eszem, de rólad még mindig nem tudom! Különben nem nagyon érdekelne ha nem volna rajtad maszk, rájönnék a külsődből, de így nem várhatod el tőlem, tehát tessék bemutatkozni!

- A nevem Nemes Bölény, és mindent eszek! Kivéve a dögöket. És, igen, kivéve a hangyákat is. Meg... meg a füvet sem, mert gondolom olyan is akad, én azt sem eszem...

- Beteg vagy, megzavarodtál?! Nem azt kérdeztem hogy mit *nem* eszel, hanem hogy *mit*! Válaszolj ha kérdeztelek! - azzal most már igazán fájdalmasan szorította meg Nemes Bölény derekát. S ekkor az a vékony nem tudni micsoda, ami borította a kezét, kesztyű talán, hirtelen kiszakadt, erős karmok bukkantak ki, amik Nemes Bölény húzába mélyedtek, még a vére is kiserkent tőle. Nemes Bölény iszonyodva kiáltott fel, amint megértette, hogy ez a szép nő nem nő, ez is valami szörnyeteg, ez kivételesen tényleg maszkot visel: nem az ember visel szörnyálarcot, hanem a szörnyeteg embermaszkot!

Ugrott egy nagyot, kiszakítva magát a marasztaló karmok közül, kiugrott a táncolók közül, és igyekezett a térről is eltűnni, szerencsére a dögevő nő nem ment utána. Véletlenül ugyanabba az utcába ért, ahonnan a térre jutott, de ez sem érdekelte. Még örült is neki. Legjobb lesz, úgy gondolta, ha a már ismert úton visszaiparkodik a hegyekbe, ott eléldéghet gyümölcsökön, amíg rá nem jön hogy mit tegyen.

Bár ki tudja... Tollocska azt mondta, azért marad a városban, ahol pedig nincs is olyan sok hangyaboly, mert ha nincs ünnep, akkor nemigen jönnek ide be a húsevők... ha pedig nem itt tartózkodnak, akkor biztos az erdőn-mezőn, síkságon és a hegyekben... ajaj! Mit tegyen most?!

Akárhogy törte is a fejét, egyre csak az jutott az eszébe, hogy neki okvetlenül szüksége van valami fegyverre! Ha nincs legalább egy jó kése, de inkább dárdája, akkor napokon belül vége! Arra hogy pisztolyt szerezzen, már gondolni sem mert.

Sajnálattal kellett rájönnie, ahogy jobban belegondolt, hogy még egy egyszerű kés is micsoda technikai leleménye a civilizációnak! Hiszen ha nem éri be fakéssel (aminek nemigen veheti hasznát a sok páncélos-pikkelyes szörny ellen, de még a vastagabb bőreik ellen sem), ha nem éri be a kőkéssel (aminek szintén nem lenne több haszna mint a fának, s különben sem ért a pattintásához), akkor fémkés kell, de ugyan miként szerez vasat?!

- Habár, talán nem is olyan lehetetlen! - és azonnal belépett az egyik romház kapuján. Ott aztán hamarosan talált is egy redőnyös ablakot, azaz annak inkább a maradványait, s ott a redőnytartó keret féméből volt. Némi erőlködéssel kiszakította a helyéből, majd addig hajlítgatta, míg letört belőle egy dárdának alkalmas nagyságú darabot. Nem is volt olyan nagy dárda ez, alig másfél méteres, de úgy vélte, sokkal jobb fegyver már, mint a husángja. Ha lesz egy kis ideje, úgy tervezte, majd valami kővel kikalapálja hegyesre-élesre.

Hú husángját otthagyta a házban, azzal új szerzeményét magával víve kilépett a kapuján, és elindult, hogy megkeresse Tollocskát. Arra gondolt, végül is eléggé baráti viszonyba kerültek, talán kaphat a fura, de meglehetősen veszélytelennek tűnő lénytől néhány további felvilágosítást. Főleg ha megígéri, hogy szed neki néhány ízletes gyümölcsöt, amikért Tollocska nem tud felmászni a meglehetősen kurta lábaival. Végül is miért ne lehetnének valóban barátok?! Nincsenek ellentétes érdekeik, mert Tollocska legfőbb élelme, a hangya neki nem kell, Tollocskát sem akarja megenni, egyedül a gyümölcsökön veszhetnének össze, de csak lesz ennél több eszük!

Ám alig jutott túl három kapualjon, amikor szembejött vele egy robot. Nemes Bölény nem is törődött vele, érdekelte ugyan, tulajdonképpen mi a nyavalyát keresnek erre felé a robotok, egyáltalán, mivel foglalkoznak ezek, ha nem szolgálják az embereket, márpedig nem szolgálhatják, mert egyetlen embernek sincs parányi nyoma sem (megették talán a szörnyek őket), de a robot annál jobban törődött vele! Amint észrevette Nemes Bölényt, rögvést elkapta a férfi jobb karját a bal karjával, nem fájdalmasan, de fölöttébb határozottan, a másik kezével pedig kiszedte belőle a fémlándzsát. Ezután így szólt:

- Tilos a fegyverviselés, ez a legfőbb törvény! Megszegted a törvényt!

- Miféle törvényt?! - hebegte ijedten Nemes Bölény.

- Azt, hogy nem szabad fegyvert viselni! Büntetést érdemelsz!

- Büntetést, én?! Miféle büntetést?! - hebegte még az előbbinél is ijedtebben Nemes Bölény.

- Igen, te érdemelsz büntetést, mert megszegted a törvényt! A büntetés száz Volt, tíz másodpercen keresztül! - és a következő pillanatban Nemes Bölény összerázkódott, mert a robot markából erős áramütés érte a jobb karját. S hiába akart szabadulni, nem tudott. Csak tíz másodperc elteltével szabadult, amikor a robot elengedte, és elment valamerre a lándzsájával.

Nemes Bölény lerogyott a földre, a fal mellé, ahol kevésbé fenyegette a veszély, hogy valaki eltapossa, s várta hogy magához térjen az áramütés okozta megrázkódtatásból. Remegett minden izma, és nagyon gyöngének érezte magát.

Végül észretért annyira, hogy gondolkozni kezdjen. Akárhányszor is látták már őt robotok husánggal a kezében, és nem törődtek vele. Most miért kötöttek belé?!

Majd hirtelen mintha világosság gyúlt volna a fejében. Hát persze! Biztos mert a lándzsa fémből volt!

Visszabotladozott az előbbi házba, és újra kézbe fogta hűtlenül eldobott husángját. Mégiscsak többet ér ez, mint a semmi! Na de mi legyen akkor ezentúl?! Mivel fegyverkezzék fel, ha a fémszerszámokat a robotok elveszik tőle?!

Mindegy. Majd később ráér ezen törni a fejét. Előbb megkeresi Tollocskát.

Nem is sokára odaért ahhoz a bizonyos kapualjhoz. Bement, de Tollocskának sem ott, sem a belső udvaron nem volt nyoma sem. Ez azonban meglehetősen nagy épületkomplexum volt, így elkezdte bejárni azt. S még kiabálta is reménybeli barátja nevét:

- Tollocska! Tollocska!

S egyszercsak meghallotta a választ:

- Itt vagyok Neb! Ide, ide!

Egy újabb belső udvar mélyén találta meg a fura lényt Nemes Bölény. Ez az épület úgy látszik valami egyetem vagy más fontos épület lehetett réges-régen, hogy ennyi volt benne a benyíló, zeg-zug. Hanem Tollocska nem egyedül volt ott: tőle nem messze állt az a macskaféle, ami oly különös érdeklődést tanúsított Nemes Bölény iránt talán két órája. Vagy ha nem az, hát valami ahhoz hasonló. De Nemes Bölény úgy vélte, ugyanaz lehet, mert mindeztideig nem látott két egyforma lényt, mármint két olyat, melyek legalább annyira hasonlítottak volna egymásra, hogy egy fajba tartozónak nézhesse őket! Nem is értette, hogy akkor honnét valók ezek, miként szaporodnak, semmit nem tudott... de ez a jó százkilós cicus most ott állt Tollocskával szemben, mind a négy lábán kimeresztette a karmokat, de Tollocska is teljes harci készenlétben állt: fejét leszegte hogy három szarva előre illetve oldalra meredt, farkát is a feje fölé emelte, amin skorpiómódra kimeredt a tüske, most még sokkal hosszabban mint ahogy Nemes Bölénynek mutatta azt, elvégre Nemes Bölény csak feltételezett ellenség volt, de ez a macskaszerűség nagyon is valódi! És ráadásul, most látta csak ezt Nemes Bölény, Tollocska nem csupán ezt az egy tüskét viselte a farkán: mert a legvégén ugyan csak ez az egy tüske meredt, de a farok tetején, a gerincén, valamint a két oldalán egészen a tövig még legalább tíz-tíz tüske meredt ki a tollrengeteg alól, fekete, erős tüskék, ha tehát sikerül valakit megütnie a farkával, az nem fogja azt megköszönni! Nemes Bölény biztos volt benne, ha például őt jól telibe találja Tollocska farka a hasán, úgy azesetben is belehal a bélsérüléseibe, ha ezek a tüskék nem mérgezetek. Pedig lehet hogy azok... nem is olyan védtelen és gyámoltalan teremtmény hát Tollocska, mint ahogy azt az első pillantásra feltételeznénk róla!

S most Tollocska lekuporodott a földre, szinte hasra feküdt, csak a fejét emelte fel, hogy így ellenfele minden mozdulatát szemmel tarthassa, s ettől farka még sokkal inkább a teste fölé terült, s ott ide-oda mozgott, mint valami zászló, most tényleg egészen skorpiószerűen nézett ki, nem úgy, mint egy tobzoska.

De ez a tollas skorpió beszélt is. Ezt mondta:

- Ma nem illik vadászni! Ma van az ünnep!

- Nem illik, de nem is tilos! Nincs róla Törvény! És én nagyon éhes vagyok! Napok óta nem ettem! - válaszolta a nagy macska, azzal megkerülte Tollocskát. De Tollocska mindig úgy fordult, hogy szemmel tarthassa a cicuskát, s az egyelőre nem szánta rá magát a támadásra. Lehet hogy többet tudott Tollocska védekezőeszközeiről, mint Nemes Bölény. De nem is hagyta ott egyelőre a kiszemelt prédát. Lehet hogy túl finom volt Tollocska az ő ízlése szerint!

Finom, de veszélyes! Ráadásul Tollocska még segítséget is kapott! Mert e pillanatban így kiáltott Nemes Bölény:

- Megállj! Sicc innen! - azzal Tollocska és a macska közé vetette magát. Majd a feje fölé emelte a nagy husángot, s istenesen megsuhogtatta. A botot látni sem lehetett, de zúgott a nyomában a levegő.

Mindazonáltal nem támadta meg a macskát. Annál sokkal jobban tisztelte annak henteskésnyi karmait. Igazság szerint a fenyegetőzésre sem szívesen szánta el magát, mert majdnem biztos volt benne, hogy adott esetben nem a macska, hanem ő járna rosszul. Ha ez az izé itt megvan olyan gyors, mint ki tudja mennyi idővel ezelőtt az igazi tigrisek, akkor lehet ám hogy mire lesújtana a husánggal, neki már szét is harapta a torkát! Abban reménykedett csak, hogy ilyen fegyverzetel még nem találkozott a cicus, s ez majd elgondolkoztatja, s megijed. Nemes Bölény most voltaképpen blöffölt. Mindazonáltal mégis vállalta a kockázatot, mert sok értékes információt remélt megtudni Tollocskától.

- Mi jögon avatkozol a vadászatomba?! Takarodj innen! - fűjt felé a macska.

- Tollocska az enyém!

- Nem a te zsákmányod, én voltam itt előbb!

- Nem úgy az enyém mint zsákmány, hanem a barátom!

- Egy pár vagytok talán? Ó! - szólt a macska, azzal mintha elgondolkodott volna, majd így szólt:

- Na jó, nem bánom! Akkor hagylak benneteket egymásotoknak! Pedig nagyon éhes vagyok! - azzal megfordult és egyáltalán nem sietősen, de a kijárat felé indult. Nemes Bölény valószínűnek tartotta, hogy nem igazán a megértés, mint inkább a túlerő győzte meg a cicust, hogy keressen más zsákmányt, mert hisz most már ketten voltak ellene: Nemes Bölény és Tollocska.

Még ki sem ért azonban a nagy macska, amikor az átjáróból hirtelen előrobogott egy lázálomszerű lény, és se szó - se beszéd, máris rávetette magát. Pedig a macska megpróbált elugrani, és gyors is volt, de nem bírta!

Az új szereplő a kis téren a maga módján szintén a skorpióhoz hasonlított, bár ennek nem volt olyan farka, mint Tollocskának. Volt viszont két nagy rákollója, s ezen kívül a fejéből, a szája környékéről nagy, hosszú, húsos polipcsápok nőttek ki, hogy mennyi, azt Nemes Bölény nem tudta megállapítani hirtelen, mert úgy tekergőztek, de legalább tíz volt ezekből.

Állkapcsa nem tűnt veszélyesnek, meglehetősen kis szája volt, s fogak se nagyon villogtak benne, ellenben az ollók ugyancsak élesnek látszottak, s az egész lény is meglehetősen sebezhetőnek, mert mint a rákokat, őt is kemény páncél fedte. Gyorsan mozgott a hat lábán, bár nem rendelkezett sem potrohhal, sem a rákhoz hasonló farokkal.

És ez a lény egyenesen nekirohant a nagy macskának, igyekezett elkapni az egyik ollójával, s bár ez nem sikerült, de egyik csápja rátekeredett annak bal első lábára, s magához húzta azt. A macska vadul küzdött, hánykolódott, és igyekezett karmával szétszaggatni, széthasítani a csápokat. Úgy tűnt azonban, ez nem nagyon sikerül neki. Amint közelebb ért, még újabb csápok is tekeredtek rá, s a fura lény megpróbálta a nagy macskát az egyik ollójának a közelébe húzni, amivel bízvást szétvághatta volna darabokra. Hanem itt azért megmutatkozott a macska mozgékonyasága: az utolsó pillanatokban mindig sikerült úgy fordulnia vergődése közben, hogy a nagy ollók elkerüljék, melyek ugyan veszélyesek voltak, de csöppet sem olyan könnyű mozgásúak mint a csápok, messze nem tudtak olyan sok irányba elmozdulni. Néha már-már levágta valamelyik lábát az olló, de vagy kirántotta a lábát a csukódó nyílásból, vagy a lény valamelyik csápja is odakeveredett, s a lény persze nem akarta önmagát is nyomorékká tenni! Máskor meg azért rántotta el maga a lény a macskát a veszélyes helyről, mert annak a karma túl közel került a ráklény szeméhez, s az nem akart megvakulni.

Pillanatra sem lehetett kétséges azonban, hogy legfeljebb néhány percig tarthat e küzdelem, s a végén nem a macska fog győzni, feldarabolja őt a lény és megeszi! És Nemes Bölény bizony kénytelen volt arra gondolni, hogy az egyetlen kivezető út e zsákudvarból arrafelé vezet, amerre ez a szörnyeteg áll! S miután végzett a macskával, talán őrájuk is kedvet kap! Akkor meg már jobb ha most támad rá, amíg energiái és csápjai nagy részét leköti a macska! No meg aztán... ki tudja! Talán még a cicuska is hálás lesz neki! De ha nem, akkor sem fenyegeti őket már veszély a macska részéről, hiszen azt korábban is el tudta ijesztetni a dorongjával. Ezt a másikat nem valószínű, hogy el tudná!

S most nagy bátran, amikor a szörny úgy fordult hogy hátát mutatta Nemes Bölénynek, melléugrott, felemelte a dorongját, és minden erejét összeszedve iszonyatosat vágott annak fejére!

A hatás igazán nem várt és azonnali volt: a fejpáncél behorpadt, alóla vér és agyvelő kezdett el szivárogni, a csápok lekonyultak, és gyors, gyöngye remegés rázta őket, majd ez is abbamaradt, s a macska kiszabadult. A rákollók sem nyíltak és záródtak már. Nem is lehetett kétséges, hogy a szörny meghalt attól az egyetlen ütéstől!

Lámcsak, mégis ért valamit, hogy Nemes Bölény erős férfi volt!

Ahogy Nemes Bölény később elgondolkodott azon, miként is érhetett el ekkora sikert, arra a következtetésre jutott, hogy ezek a lények ugyan fel vannak szerelve különböző veszélyes támadószervekkel, többnyire valami vágó- és harapóféleségekkel, de nem olyasmivel mint a dorong, ami ha jól használják, képes valakinek a teljes erejét egyetlen kis pontra összpontosítani. Ekkora ütést, amit ő alkalmazott, a ráklény bizonyára semmi itteni szörnytől nem kaphatott volna a feje búbjára!

A megszabadult macska igazán nem mutatott semmi támadószándékot, amikor Nemes Bölény és Tollocska elmentek mellette, a közvetlen közelében, ki az udvarról. Kimerülten lihegett, s csak ennyit szólt utánuk:

- Húsevő vagyok. Ti mit esztek?

- Én hangyát meg gyümölcsöket. - felelte Tollocska udvariasan. S mert Nemes Bölény már kezdte elsajátítani az itteni illemet, ezt válaszolta:

- Én is eszem húst, de csak sütvé. És eszem növényeket is!

- Kell neked ez az egész zsákmány amit úgysem bírsz megenni egyszerre, vagy mindennap frisset zsákmányolsz? - kérdezte a macska. S mert Nemes Bölény megértette, mire gondol a macska, így szólt:

- Semmi nem kell belőle. Egyelőre jól vagyok lakva!

Ez ugyan messze nem volt igaz, de csöppet sem volt gusztusa a ráklény húsához. Kíváncsi volt viszont, miként bánik el a macska a páncélos lénnel, hiszen annak „védőborításával” a küzdelem alatt sem tudott megbirkózni! Ezért nem ment tovább, hanem megállt egyhelyben.

Nos, a táplálkozás fikarcnyi gondot sem okozott a cicusnak! Késpengényi karmait bedugta a páncéllemezek illesztékei közé, végighúzta, s így máris le tudta fejteni azokat a lény húsaról. Igazán pillanatok alatt lecsupaszította a zsákmányt. No persze, csak hogy harc közben nemigen van lehetősége arra, hogy a megfelelő résekbe beletaláljon a karmaival...

Aztán amikor végre kitárulkozott a friss, nyers hús... akkor egyáltalán nem azt tette, amire Nemes Bölény számított. Azt hitte, úgy eszik majd mint a tigris, belefúrja a fejét a húsba, véres lesz bajsza-pofája... de nem! Kiderült, hogy a közönséges macskákkal ellentétben képes külön-külön mozgatni karmait, mintegy ujjakként! A „mutatókarmával” most vékony szeleteket vágott ki a húsból, majd ezután... ezután igazán furcsa dolog következett: mellső lábai belső oldaláról, a csukló környékéről kinyúlt néhány csáp, épp öt, ezekkel megfogta a hússzeleteket, és berakta a szájába azokat. Megrágta és lenyelte őket. Igazán gusztusos táplálkozás az igazi macskákhöz képest! Evés közben, ahogy hátsó lábain guggolt a tetem mellett, nem is annyira macskához, mint inkább mókushoz hasonlított.

- Na nézd mán', hát neked is vannak csápjaid?! - csodálkozott Nemes Bölény.

- Ezek az ujjaim! - válaszolta a macska. - És nem olyan erősek, mint ennek a csápjai...! - bökte meg a ráklényt. - Ezek nem harcra vannak, csak a finom munkákhoz, például ha valami férget akarok kiszedni a bundámból...

A macska különben valóban mohón falatozott. Tényleg nagyon éhes lehetett.

- Menjünk már! - szólt Tollocska. - Jössz velem Neb, vagy megyünk külön?

- Akarod, hogy veled tartsak? - kérdezte kíváncsian Nemes Bölény, bár feltett szándéka volt a tollas lénnel tartani. Hiszen még jól ki sem kérdezősködte magát!

- Ha akarod, mutatok neked egy gyümölcsfát, bár az nem itt van, hanem kissé messzebb! Sok gyümölcs van rajta, de magasan, én nem tudom elérni. Megmutatom neked, ha rázol le róla nekem is!

- Jó! - mondta Nemes Bölény. - De ne most menjünk. Még van itt egy kis dolgom.

- Mi? - kérdezte Tollocska kíváncsian.

- Ő Tollocska, én Nemes Bölény vagyok, vagy röviden Neb. Neked mi a neved? - kérdezte a macskától.

- A nevem? Nincs nevem. Minek az? Én mindig tudom, hogy én én vagyok!

- Jó. Akkor ezentúl cicus leszel a számomra, jegyezd meg! Cicus! Érted, Cicus?

- Persze, nem vagyok hülye!

- Szép nagy zsákmányt kaptál tőlem, igaz?

- Igen, köszönöm.

- Akkor tedd meg, hogy kivágod nekem a beleit, jó? És vágd le ezt a nagy haspáncélját is!

- Minek?

- Tedd csak, majd elmondom!
- Valahogy nem hiszem, hogy beleket akarnál enni!
- Persze hogy nem. Na, tedd már meg!

Cicus megtette, bár fintorgott kissé. Úgy látszik nem rajongott annyira a belsőségekért, mint a házimacskák. De Nemes Bölényt ez nem érdekelte. Amint külön halomban búzlóttek a belek, nekiállt hogy kinyomja a tartalmukat, leszedje róluk a zsírfoszlányokat, egyáltalán, megtisztítsa a bélvezetékét amennyire csak lehet, s ennek végeztével az egésztestet feltekerte gondosan a husángja végére.

- Minek ez?! - csodálkozott Cicus is és Tollocska is.

- Na figyeljete csak ide! Ugye mindhárman máshoz értünk, igaz? Te Tollocska jól meg tudod enni a hangyákat, tehát olyasmit eszel, ami se nekem, se Cicusnak nem kell. És vannak tüskéid is, amivel jól lehet védekezni... Tényleg, mérgezők a tüskéid?

- Mint a kígyók foga, arra gondolsz?

- Igen, pontosan arra!

- Nem, de tele vannak hangyasavval!

- Tessék?!

- A hangyák savát, amit persze mondhatok méregnek is, jórészt nem emészttem meg, hanem miután lenyeltem a hangyákat, ezt elkülöníti belőlük a szervezetem, és eltárolja a tüskék alatt egy-egy külön mirigyben a farkamon! Ha akarom, akit megszúrok, abba belenyomok egy jó adagot ebből! De nem mindenkire halálos. De a darazsakat és méheket is meg tudom enni, s azoknak a mérgét is eltárolom. Ám én magam nem tudok ilyet termelni.

- Tehát mégis mérgező a tüskéd! - mondta Nemes Bölény, és belegondolt, hogy egyetlen kis méh szúrása is milyen kellemetlen. Mennyire fájhat akkor Tollocska szúrása, azokkal a nagy tüskékkel, ha belepumpál valami efféle méregből az áldozatába egy jó pohárnyit!

- Gondolom, most jól fel vagy töltve méreggel, igaz?

- Hát, nem igazán! Tulajdonképpen rám férne egy több napos kiadós étkezés, mert napok óta csak a legkevesebbet ettem!

- Miért?

- Hát az ünnep miatt! Azalatt nem nagyon merek mozogni a városban!

- Azt mondtad, most nem illik vadászni.

- Nem hát, de ő is meg akart enni még attól - bökött a farkával Cicus felé - meg ez is vadászott! - mutatott a ráklényre.

- Ne haragudj rám, szégyellem, na, de tényleg napok óta egy falatot sem ettem! - mormogta a macska. - Tudod, az ünnep három napját kibírtam volna, de már előtte sem ettem három napig, mert megrándult a jobb hátsó lábam, és ügyetlenné váltam!

- Na jó! - mondta Nemes Bölény. - Tehát azt kezdtem el mondani, hogy mind máshoz értünk. Például, ti nem bírtátok volna legyőzni a ráklényt, mert nincs ilyen husángotok. És hiába is szedtek fel a földről egyet, mert nincs ilyen erős karotok, mint nekem! Viszont nekem nincsenek ilyen jó karmaim, mint Cicusnak! Én sokat tudok segíteni Cicusnak, hiszen most is én mentettem meg az életét, de Tollocskának is segíthetek a gyümölcsszedésben, vagy ha van valami nagy hangyaboly, egy bottal olyan mélyről is kitúrhatom a hangyákat, amilyen mélyről

ő képtelen! Tehát szerintem akkor cselekszünk a legokosabban, ha összefogunk, megígérjük hogy nem bántjuk, hanem inkább segítjük egymást! Jó?

- És én mit segíthetek nektek? - kérdezte némileg zavartan Tollocska. De erre Nemes Bölény csak vigyorgott.

- Például azt, hogy figyelsz a zajokra, és szólsz időben, ha jön valami, mert az én fülem nem igazán éles! Aztán meg, amikor befelé jöttem a városba, láttam egy nagy fát, egy csomó vadméh nyüzsgött körülötte! Remélem, tele van mézzel az odúja! És nincs is magasan az az odú... ha nem félsz a méhektől, szerintem ott remekül belakmározhatsz belőlük, én meg utána megeszem a finom mézecskeit! Imádom, és már nagyon vágyom rá!

- Fúj, méz! Ismerem azt az anyagot, de az undorító! Édes és ragad! - borzongott össze Cicus.

- Annál jobb, legalább több marad nekem! - vágta rá Nemes Bölény. - És úgyis mind mást eszünk, vagy nem?

- De. - bólintott Cicus. - Ez igaz. Mind mást. Egymást.

- Én ugyan nem! - szólt Tollocska. - Hanem a méhek a kedvenceim! Azok még jobbak mint a hangyák, nem porosak, de a méhek többnyire magasan vannak! Menjünk máris, Neb, ez jó vadászat lesz! De ugye kapok én is egy keveset a mézből?

- Persze, csak előbb edd meg az összes méhet, mert utálok ha összeszurkálnak!

- Jó vadászatot! - köszönt el tőlük Cicus.

- Csak ne köszöngess, gyere inkább te is velünk!

- Mindig két ember alkot egy párt, még azok is csak rövid időre. Ez a szokás.

- Már ha ti emberek lennétek! - gondolta Nemes Bölény, de ezt mondta:

- A szokások megváltozhatnak. Gyere csak velem, nagy hasznomra leszel, s én is neked, sőt én már bizonyítottam is!

- Mit tehetnék én?

- A szaglásom sem valami jó, sőt, alig érzem a szagokat. Gondolom, a te szaglásod jó lehet, ugye?

- Mi az hogy! Persze!

- Tehát orrom leszel orrom helyett! Na, ne vitatkozz, mert dühös leszek! Azt megígérem, hogy a zsákmányomat megosztom veled!

- Nekem nem kell méz!

- Ne bomolj Cicus, mondtam hogy eszem én húst is! Különben is, hamarosan olyan fegyvereim lesznek, hogy bárkit legyőzők vele!

- Fegyvert nem szabad használni, tiltja a törvény, és a robotok úgyis elveszik!

- Ezt nem fogják. Na, gyere már!

- Jó, megyek, de hadd egyem meg még előtte az agyvelőt! Az a legfinomabb!

Vártak még pár percet, azalatt Cicus valóban becsemegézte az agyvelőt, s a látványra, hogy-hogynem, de még Nemes Bölény gyomra is megkordult. Tényleg nagyon éhes volt már, a gyümölcsök alig csökkentették az étvágyát. S arra gondolt, lehet, hogy kénytelen lesz ráfanyalodni hamarosan a szörnyhúsra! Végül is valószínűtlen hogy mérgező lenne, az agyvelő biztos hogy nem az... És ha minden más állat kipusztult, csak a szörnyek maradtak, akkor ugyan mi mást tehetne?! Örökké mézen sem élhet! És télen gyümölcsök sem lesznek!

Amikor Cicus végzett, felemelte a ráklény levágott haspáncélját, a husángot a vállára vette, majd elindult. Ő vezette a csapatot, mert ő tudta hogy merre van a méhek lakta fa. És legsűrűsebb teendőjének azt tartotta, hogy egyék végre egy jót. Így aztán hamarosan elhagyták a várost, amit határozottan megnyugtatónak tartott.

A fa felé haladtukban aztán, miután már kiérték a nyüzsgő tömegből, és ezért nem kötötte le minden figyelmüket a résen levés, a kíváncsi Tollocska megkérdezte:

- Miért cipeled magaddal azt a bűzös belet, Neb?

- Mert ez része lesz a fegyveremnek!

- De hiszen ez nem tud vágni.

- Az igaz, de tud majd annál sokkal jobbat! Ebből fog készülni ugyanis az íjhúr!

- Az mi?

- Az íj, az lényegében egy darab fa, egy olyasmi, ami helyettem dob majd el egy nyílnak nevezett másik fát, hegyes fát jó messzire, aztán ha az belefúródik valakibe, azt megsebesíti vagy megöli! No persze, ehhez az kell hogy a használójának olyan erős karjai legyenek, mint nekem! Majd ha ettem a mézből és jóllaktam, megcsinálom. Akkor majd meglátjátok! Akkor már sokkal nyugodtabban lehet élnünk, mert semmi lény nem árthat nekünk, aminek nincsen páncélja!

- Úgy tudsz megölni vele valakit, hogy nem is mész a közelébe?! - csodálkozott Cicus.

- Pontosan!

- Ezt nem hiszem el! A fának nincs keze, az nem tud dobni!

- Pedig éppen erről van szó!

Nemes Bölény ezen állítása annyira elcsodálkoztatta két társát, hogy kis ideig szótlanul baktattak mellette, majd hirtelen Tollocska szólalt meg:

- Most már igazán levehetnéd a maszkodat, Neb! Szeretném látni, milyen vagy igazából!

- De hiszen ilyen vagyok, ez nem maszk!

- Ez merő képtelenség! Csak az ünnep kedvéért bújhattál bele!

- De ha mondom, hogy ilyen vagyok! De tényleg, ha már erről beszélünk, mi is ez az ünnep? És mit csinálnak a robotok? Egyáltalán, mit jelent az, hogy te sokáig voltál a keltetőben? Miféle keltetőről van szó, ha nem is tojással szaporodol? És miért más mindegyik állat... vagy nem állat, mindegy, miért nincsenek egyformán kinéző egyedek nagy tömegekben, mint például a méhek vagy hangyák... vagy akár a madarak is, mert verebekből például láttam sokat, de se belőled nincs még egy példány, Tollocska, se Cicusból nincs egy másik! És mit jelent az, hogy szoptató robot, amit említettél egyszer? És miért vannak némelyek köztetek, akik emberi álarcba öltöznek? És honnan veszik ehhez az anyagot? És miért vesznek el mindent a robotok, ami fémből van?!

Nemes Bölény ezen kérdéseinek társai úgy megdöbbenek, hogy még meg is torpantak, és olyan merően néztek rá, hogy Nemes Bölény tenyere izzadni kezdett, mert már attól félt, hogy ezek ketten mindjárt nekitámadnak.

- Hé, Neb, ez valami tréfa, ugye? - jött meg végre Tollocska hangja. - Hiszen ezt mindenkinek tudnia kell!

- Én nem tudom.

- Ne mondd már, az lehetetlen!

Cicus is megszólalt.

- Úgy viselkedel, mintha most pottyantál volna közénk az égből!

- Na látjátok, hát éppen ez az! Pontosan onnan pottyantam közetek, úgy ám, nincsen még talán öt-hat órája sem!

- Neb, tudd meg, hogy a hazugságnál még azt is jobban szeretem, ha valaki fel akar falni! - tört ki dühösen Tollocska.

- Csakhogy én be tudom bizonyítani ezt nektek! - mondta gyorsan Nemes Bölény.

- Akkor tedd azt!

- Én egy nagy szerkezetben ültem, az leesett oda, annak a sziklafalnak a tetejére - mutatta - és elégett ugyan, de a maradványai még megvannak!

- Az nem jelent semmit, sok roncs hever mindenfelé a Régiek holmijaiból, akármelyikre ráfoghatod, hogy abban ültél!

- Na várj csak Tollocska - szólt most Cicus - ez nem így van, mert két hete sincs hogy ott vadásztam arrafelé, és ott éppen semmi roncs nincs! Ha valóban van ott valami, akkor én lehet, hogy hiszek neki! Különben is mindjárt ott vagyunk, majd meglátjuk!

Előbb azonban a méhek fáját látogatták meg, úgysis útbaesett. Nemes Bölény és Cicus óvatosan messzebb álltak meg, Tollocska azonban odasétált csak úgy, minden védelem nélkül, és bedugta hosszú csőrét az odúba. Aztán odabent a nyelvével sorra kitapogatta a méheket és mindet megette, bár nem is nagyon kellett tapogassa őket, rászálltak azok dühösen maguk is a ragadós nyelvére. S amikor odabent már nem talált több méhet, kihúzta az odúból a csőrét, s kiderült hogy ha akarja, a nyelve olyan hosszú mint egy kaméleoné, s így gyorsan lenyalogatta magáról a tollruhájára rászállt méheket is.

Aztán hogy egy idő után már nem jött több méh arra, így szólt:

- Jöhettek! Igazán hálás vagyok neked, Neb, hogy szóltál erről a pompás étteremről! Én nem szoktam feljönni ilyen magasra, mert utálok hegyet mászni, ezért nem tudtam erről a fáról, de megérte idejönnöm, mert most pukkadásig tölttem magamat finom méhekkel! Annyira, hogy attól félek, nem is fogok bírni enni a mézből már, legfeljebb néhány kis falatot! De nem bírtam ellenállni a méheknek, mert olyan régen ettem már belőlük, igazi csemege volt!

- Ennek örülök Tollocska, de ez nem étterem.

- Te mondtad hogy az egy olyan hely, ahol enni lehet!

- Igen, de... hogy is mondjam... na mindegy! - legyintett Nemes Bölény, azzal nekilátott, hogy ő is egyen egy kis mézet. Alkalmas szerszám híján kénytelen volt csak úgy a kezével benyúlni, és kiszedni egy jó adag lépet, amiből aztán kedvtelve falatozott. Adott belőle Tollocskának is, de az valóban csak keveset tudott már megenni belőle, így is olyannyira dagadozott a hasa már, mintha egy labdát evett volna meg egészben. Mondta is Cicus:

- Látom, most te is jóllaktál! Csakúgy mint én az előbb!

Való igaz, macskaféléhez képest Cicus is ugyancsak lomhán bandukolt, s az ő hasa is jól kidagadt, igaz, nem lefelé, hanem inkább két oldalra.

Ezután Nemes Bölény visszatért a kiégett ürkomphoz, mely még mindig füstölt. Ezt látva társai már hajlamosak voltak hinni neki.

- Hát ha odafentről érkeztél, akkor valóban elhiszem, hogy nem ismered a szokásainkat! - mondta elgondolkozva Cicus.

- Hiszen te akkor valójában is ilyen lehetsz tényleg, akkor nem vagy maszkban! - ámult Tollocska.

- Mondtam is ezt már, igaz?

- Igen, persze, de nem hittem el... ezekszerint odafent az égből élnek még ilyenek mint te, a régiek, a Primitívek közül?!

- Primitív a hangya amit eszel, nem én! - horkant fel Nemes Bölény. - És igen, valószínűleg élnek még odafent egypáran mint én! - és hozzátette magában:

- A büntetőpályán! Tehát azokkal sem fogok találkozni soha, mert íjat-nyilat még csak készíthetek, talán még pisztolyt is nagy nehezen ha a robotok hagyják, de hogy úrhajót soha, az biztos! Tehát nem mehetek értük!

- A primitív alatt azt értem, hogy olyan mint az őseink, akik még ugyancsak hitványul voltak felszerelve támadó- és védőszervekkel! És igazam is van, mert hiszen te is bevallottad, hogy a hallásod és a szaglásod nem a legjobb!

- Sőt, ahogy elnézlek - szólalt meg Cicus is - szerintem még a látásod sem lehet igazán kiváló, mert nem olyan a szemed, mint az enyém! Szerintem olyan lehetsz mint a madarak, és már a félhomályban sem látsz semmit!

- Biztos nem olyan jó a látásom mint a tied, de azért szó sincs arról, hogy félhomályban ne látnék! És jobb ha nem becsültök le, mert ez a szerintetek primitív test képes volt legyőzni azt a szörnyet, amit se te Tollocska, se te, Cicus, nem tudatok volna! Nincs karmom az igaz, erős fogaim sem, mérgezett tüskéim sem, de ez a két jó kar, ez nem holmi gyöngécske csáp, vagy olyan girnyó nádszál mint a tied, Tollocska, és ezért meglepő dolgokra képes! Különbösen is: az emberiséget a keze munkája tette naggyá, ez is bizonyítja, hogy én nem vagyok holmi primitív! Kikérem magamnak az ilyen beszédet!

- Jó, jó, nem akartalak megbántani... - mondta gyorsan Tollocska.

- Akkor most halljuk, emlékszel még arra, miket kérdeztem? Nem válaszolnál végre nekem?

- A szoptató robot, az természetesen az a robot, aki gondozza az újszülött embereket a keltetőben!

- Hagyd már ezt a szöveget hogy „ember”, az ember, az én vagyok, meg biztos azok, akiket te úgy emlegetsz hogy a Régiek, meg akiket primitíveknek mondasz! Tényleg, hová lettek?

- Hogyhogy hová?

- Hát mi lett velük? Megettétek őket ti, vagy, mit tudom én, az őseitek?

- Az őseink? Ugyan már, hogy ehették volna meg önmagukat?!

- Mi az hogy önmagukat?

- Hát úgy, hogy ők a mi őseink!

- Nem értem most mit mondasz, hihetetlen milyen nehéz néha megértetnem magamat veled, Tollocska! Aranyos kis szárnyatlan madár vagy, de néha rém lassú a felfogásod! Azt kérdeztem, hogy a ti őseitek, tehát a te, a Cicus, meg a mindenféle fura lény ősei, akiket látok, megcsócsálták a hozzám hasonló embereket régen?

- Nem vagyok ám olyan nehézfejű mint hiszed, Neb! Épp erről beszélek! Senki nem lett megcsócsálva! A mi őseink éppen azok a régi emberek, akiknek a sorsa iránt tudakozódol! Mi vagyunk az utódaik! Mi vagyunk az emberek! Mi emberek vagyunk! Érted már?! Átalakultunk!

Jóval később Nemes Bölény arra ébredt, hogy Cicus pofozgatja, Tollocska pedig az egyik tüskéjéből valami bűzös, maró anyagot csöpögtet az orra alá, ami biztos tömény hangyasav lehetett. Szégyellte ami történt vele, de nem tehetett róla: igazán megrázta a felismerés, hogy az emberiség szörnyek gyülekezetévé alakult át! Emiatt ájult el.

Aztán amikor magához tért, rögvest arról kezdte faggatni ezeket, hogy mi okozta e szörnyű katasztrófát. Persze megint nehezen értette meg őt a két társa, hogy miféle katasztrófáról beszél, hiszen nem volt itt semmiféle katasztrófa! Miért lenne az katasztrófa, hogy ők ilyenek?!

- Igazán furán gondolkodol, Neb, hiszen egyfolytában tökéletesedünk! Ez a fejlődés természetes menete! - mondta még Tollocska is.

- Ez iszonyú! Iszonyú! - rázta a fejét elkeseredetten Nemes Bölény. - És el sem hiszem! Egyszerűen nem hiszem el! Ilyen nincs! Álmodom! Még mindig hibernálva vagyok!

- Valóban az vagy, hibernált, ha ez a szó ugyanazt jelenti, mint a hülye! - szólt csípősen Tollocska, és még a két nyiszlett karocskáját is csípőre tette. - Térj már magadhoz, és vedd tudomásul a valóságot, vagy megszurkállak, hogy magadhoz térj! Mert nem tudom, mitől vagy úgy oda! A régi világ a korcs primitívjeivel talán szebb és jobb volt?!

- Még szép! És fogalmam sincs, miként lehetett ilyenén!

- Maga a tény hogy megváltozott, azt bizonyítja, hogy nem volt tökéletes, mert ami tökéletes, az nem változhat meg! Elvégre ami tökéletes, az, ha változik, csak tökéletlenné lehet a változás során, ha viszont valami képes arra hogy elromoljék, tökéletlenebbé legyen mint a korábbi állapota, akkor nem tökéletes! A változás tehát a tökéletlen dolgok sajátja!

- Fura dolog filozófiát hallani egy állat szájából!

- Ha sértegetsz, akkor nem vagyunk barátok, és itt hagylak!

- Elnézést... de akkor is, hogy ti és az emberek... Mi történt a civilizációval, az emberek vágyaival, hogy meghódítsák a világűrt, mi történt a tudásvágygal, a tudósokkal, mérnökökkel, hogy most még azt is hihetetlennek tartjátok hogy létezhet új és nyíl, mi lett a műszaki fejlődéssel, a haladással, a művészetekkel?! Miért ellensége mindenki mindenki másnak?! Hová tűntek a nemes eszmék, hová tűnt a jó, a szép?!

- A felét sem értem azoknak a szavaknak amiket mondtál, de azt hiszem értem, mi a bajod. Nem érted a Változás okát.

- Igen, igen! Mondd el, mi történt?! Hogyan szakíthatatok ennyire mindazzal, ami emberi?!

- Nincs szó szakításról! A keltetőben én is megkaptam a megfelelő okítást a szoptató robotomtól, mint mindenki más is, így válaszolhatok neked, és biztosíthatlak róla, hogy a fejlődés a barbár múlttól a mostani korig töretlen, folyamatos és egyenletes volt! És igenis a legsajátosabban emberi! Az igazi állatok, például az általad említett verebek soha nem fejlődnek. Mi - állandóan! Nemesedünk, tökéletesedünk! Ezért is nincs köztünk két egyforma: egyetlen nemzedék sem hasonlít az elődjére, szüleire, mert sosem ismétljük a hitvány múltat, mindig új leleményekkel gazdagítjuk önmagunkat, és az új nemzedéket!

- Nem értem hogy mire ez, és hogyan megy ez!

- Figyelj! Az ősök életét ugyan nem nagyon ismerem, erről az unalmas témáról keveset mesélt a robot meg minek is sok szót vesztegetni rá, de azt hiszem neked úgyis több az ismereted róla mint nekem. Lényeg az, hogy azoknak rengetegsok különböző céljuk volt, talán olyasmik, amiket te úgy emlegetsz hogy tudomány, művészet, meg hasonló, de végsősoron minden ilyesmi ugyanarra irányult: hogy az embereknek hatalmuk legyen minden felett, akármi legyen

is ez a minden: más emberek, a természet erői, a vadállatok, vagy a betegségek. Azért készítették maguknak házakat, hogy védjék magukat a hideg elől, ruhákat ugyanezért, fegyvereket védelmül, és még számtalan haszontalan dolgot, amik most a városokban porosodnak! Aztán eljött az idő, hogy a tudásuk révén felfedezték a genetikát. Most már nem a tárgyaikat, de önmagukat tudták tökéletesíteni! Hogy ez mi, mármint a genetika, hogy hogyan működik, azt nem nagyon tudom, nem is kell tudnom, mert erre vannak a robotok. De ez olyan tudományos dolog, amivel lehetővé vált, hogy két embernek ne okvetlenül ugyanolyan utóda szülessék, mint amilyenek ők maguk! Ráadásul ekkor már robotokat is tudtak készíteni. A robotok mindennel kiszolgálták az embereket, akiknek nem volt más dolguk, mint henyélni és szaporodni. És egyre hosszabb ideig éltek. Mit gondolsz, Nemes Bölény, én hány éves vagyok?

- Fogalmam sincs!

- Rögtön gondoltam, bár azt hiszem fiatalnak tartasz, mert többször is kölyöknek neveztél! És az is vagyok, mert még nem töltöttem be a háromezredik évemet, de...

- Mennyit?!

- Tudtam hogy csodálkozni fogsz, mert a robot azt mondta nekem, a Régiek száz évig is ritkán éltek! Azt nem tudom, meddig fogok élni, de biztos, hogy tovább, mint te! Hacsak persze nem végzem valakinek a gyomrában.

- Hát ez az! Hogyan sülyedhetett vissza az emberiség a kannibalizmusba?!

- Arra gondolsz, hogy megesszük egymást?! Teljesen logikus pedig! Bár nem is mindegyikünk eszik húst! Én sem. De ez úgy volt, hogy ott tartottam, hogy a robotok megtermelték mindent, az emberek pedig csak sokasodtak, és még egyre tovább is éltek. Nagyon zsúfolt lett a bolygó. Akkor arra gondoltak, ki kéne költözni az ürbe, de az nagyon nehézkesnek tűnt, és sokan nem is szerették volna elhagyni ezt a világot... megértem őket, azt hallottam, odafent az égben nincs fa, fű, virág, biztos hangyák sem... de ezt neked kell jobban tudnod, Neb, te éltél ott!

- Ott valóban nincs semmi ilyesmi, Tollocska! Még méhek sem. Levegő sem. De egymás megevése sem! És miért lett volna nehézkes elköltözni más világokra, amikor a mi őseink is úgy jöttek ide egy másik bolygóról?!

- Erről mit sem tudok, de ha úgy volt is, biztos nem azért jöttek, hogy újra tovább álljanak! Vagy nem találtak más bolygót a közelben... hiszen hiába nézek este az égre, én sem látok egyetlenegy sem...

- Jaj te, azokat nem lehet így észrevenni!

- Neb, ha mindent jobban tudsz mint én, nem mondok semmit!

- Jó, jó, folytasd!

- Na szóval, a legfőbb baj az volt, hogy ahhoz hogy valakinek ne véletlenszerű legyen, milyen utóda születik, ahhoz nagyon komoly gépek kellett. Olyan izé, amit a robot úgy mondott hogy számítógép, és nagy-nagy épületek, mindenfélék, amiket nehezen lehetett megcsinálni, és amik nem is tudtak egyszerre sok embernek az utódaival foglalkozni. És az emberek szerették volna, ha az ő gyermekeik egyre tökéletesebbek! Ha nagyobb az agyuk, okosabbak, fürgébbek, erősebb a szívük, nem betegszenek meg olyan könnyen, több az izom rajtuk... később már szerettek volna még néhány kart vagy lábat... olyan bőrt, ami változtatni tudja a színét... vagy azt, hogy bármilyen növényt meg tudjon emészteni, hiszen ez nagyon hasznos, mert sosem halhat éhen... és így tovább! De keltetőállomásból kevés volt.

- Várj csak, hogy van ez? Talán nem a nők szülték a gyermekeket?

- Dehogynem! Hiszen most is így megy ez, Neb: most is vannak keltetőállomások! Ez úgy megy, hogy bemegy oda két ember, egy férfi és egy nő...
- Akik persze nem is hasonlítanak egymásra, mi?!
- Persze hogy nem, de ez nem számít! Én is nő vagyok, és Cicus is nő, de te férfi vagy!
- Honnan tudod?!
- Érzem a szagodról! Minden nőt és férfit érezni lehet, hogy micsoda, szagról! Te persze lehet hogy nem érzed, mert rossz az orrod. De az én szaglásom jó, szerintem még jobb Cicusénál is, mert messziről meg kell hogy érezzem a hangyákat! Na és, tehát bemennek oda, akkor a robotok vért vesznek mindegyiküktől, megvizsgálják a vért, valami kromoszómának nevezett micsodákat keresgélnek bennük, hogy ez mi, azt nem tudom, mondta a robot de nem figyeltem, mert mindegy, úgysem én foglalkozom ezzel...
- Mondd tovább Tollocska, én tudom mi az a kromoszóma!
- Jó. Tehát megvizsgálják, aztán hogy milyen, azt megmondják a keltetőállomáson levő számítógépnek, ami egy nagyon nagy ládaszerűség, azt mondta a robot, de én sosem láttam, és azt mondta hogy nem szavakkal kell neki megmondani, milyen a kromoszóma, de nem tudom hogy ha nem szavakkal, akkor hogyan...
- Én tudom! Mondd tovább!
- Ha mindent tudsz, minek meséljek?!
- Mindent én sem tudok. De mondd csak!
- Jó, tehát megmondják, aztán akkor a számítógép a férfi és a nő kromoszómáinak részeit egymás mellé pakolgatja, nem igazából, hanem elképzei, kiszámolja hogy ha így vagy úgy lenne, akkor abból milyen gyerek születne! Mert nem lehet a részeket akárhogyan egymás mellé passzintani, vagyis lehet, de a lehetőségek többsége életképtelen utódot jelentene! Aztán amikor készen van ezzel a számítógép, és gyorsan megvan, órákon belül, akkor megmutatja egy képernyőn a szülőknek, hogy miféle utódaik lehetségesek nekik kettőjüknek! Sok részletet nem mutat meg, mert nem számítja ki, de az nem is fontos, a leglényegesebb vonásokat megmutatja, akkor aztán a szülők kiválasztják, hogy a sokfajta utódokból melyiket akarják, és ha ezzel megvannak, akkor a férfi már el is mehet, a nő marad, mert neki a robotok beteszik a méhébe a kromoszómát, aztán ott marad az állomáson a nő, és egy idő után megszüli a gyermekét. Azután ő is elmehet, és a gyereket a robotok nevelik fel, pontosabban egy bizonyos robot, aki állandóan a gyerek mellett van, ő tanítja is! Ez a szoptató robot. Úgy is mondják, hogy dajkarobot. Ó igen, és még azt sem mondtam el, hogy a számítógép vigyáz arra, hogy a leendő utód ne legyen lényegesen nagyobb legyen, mint száz kiló! Azt mondta a robot, azért, hogy tudja használni a minden ember részére előállított különböző tárgyakat, bár szerintem ennek csak régen volt jelentősége, most már nem. Ó igen, és a robotok nemcsak minket látnak el, mármint a gyerekeket, de a számítógépet is ők gondozzák... bár azt nem tudom, hogy ez mit jelent.
- Mit eszik az anya és a gyerek a keltetőben?
- A robotok táplálják őket.
- A húsevőket is?
- Igen, csinálnak nekik való élelmet, amit úgy neveznek, hogy mesterséges fehérje, bár nem tudom miért így hívják, mert ritkán fehér! És nem is olyan jó az íze, mint az igazi húsé! - szólalt meg Tollocska helyett Cicus.
- Most már sok dolgot értek, de nem mindent! Mitől lettetek ilyen szörnyekké?

- Nem vagyunk szörnyek! - sértődött meg Tollocska.
- Most ezen ne vitatkozzunk, mondd kérlek, miért eszitek ti egymást?!
- Hát ennek tulajdonképpen én sem örülök, de ez olyasmi, amit nem lehetett elkerülni!
- Nem volt talán elég élelem?
- Dehogynem! Élelem volt bőven, de nem volt elég keltetőállomás!
- Miért nem építettek többet?
- Nem tudom, Neb! Talán mert féltek hogy akkor olyan sok lesz az ember, hogy egymás hegyén-hátán szorongának!
- De hiszen így is elszaporodhatott volna az emberiség, mert a gyereknemzésnek van hagyományosabb módja is! - és Nemes Bölény elkezdte e hagyományosabb módszert magyaráztatni Tollocskának, de az leintette.
- Ismerem ezt, láttam hogy miként csinálják a madarak meg a rókák is! De nálunk már nem lehetséges, mert nincsenek meg ehhez a megfelelő szervei a férfiakkal!
- Akkor azok nem is férfiak!
- Dehogynem! Ez kiderül a szagukról, és a robotok is megállapítják a kromoszómaikról!
- Miért nem lehet akkor gyereke két nőnek?
- Nem tudom Neb, ez valami olyan tudományos dolog, azt mondta a robot, hogy azt nem tudja megcsinálni a számítógép! Állítólag nem lehetetlen ugyan elvileg, és régen gondolkoztak is azon az emberek, hogy miként lehetne megcsinálni, de végül nem csinálták meg, mert nem volt olyan fontos, és már senkit nem érdekelt!
- Jó, végül is valóban nem számít... de miért is nem inkább a megszokott módon szaporodtak az emberek?
- Egy darabig úgy volt, hogy szaporodtak úgy is, meg így a keltetőállomások révén is, de aztán a régi módszert mindenki abbahagyta, mert az úgy született gyermekek sokkal rosszabb képességűek voltak, mint azok, akik a keltetőkből jöttek ki! Azok erősebbek voltak, ügyesebbek, okosabbak, meg minden! És minek is a régi módon szaporodni, ha egyszer ott vannak a keltetők! Ahol mindenki látja, milyen lesz a leendő utóda!
- Volt azonban egy nagy baj: kevés volt a keltető! És igaz hogy egy keltető egyszerre nagyon sok nőt volt képes ellátni, de így sem jutott mindenkinek elég! Eleinte az ment, hogy az mehetett a keltetőbe, aki fizetett ezért, bár azt nem értem hogy ez mit jelent...
- Én igen! Folytasd csak, Tollocska!
- De a többieknek, akik emiatt kimaradtak, ez nem tetszett, és elkezdtek harcolni a kiváltságosoknak nevezettekkel! Lett nagy pusztulás, sokan meghaltak, és akik maradtak, azok olyan gyerekeket igyekeztek kiválasztani, akik minél erősebbek, és akiknek minél félelmetesebb szervei vannak, amikkel megküzdhet a többiekkel, hiszen egyszer neki is vissza kell térnie a keltetőbe, hogy a párjával gyereket építsen...
- Építsen?
- Igen, így mondjuk, mert ez nem nemzés mint az állatoknál!
- Aha!
- A robotok bárkit beengednek a keltetőbe gyereket építeni, de mindig sokkal többen akarják ezt, mint ahánynak hely van ott! Így sokan várnak állandóan a keltetők ajtajai előtt, hogy

amikor felszabadul egy hely, akkor a robotok kinyissák az ajtót, és állandó ott a küzdelem az első helyért! Ezért is kell hogy minden szülőpár a legerősebb, legfélelmetesebb testet válassza ki a gyermekének, másképp annak nem lesz esélye, hogy utódot építhessen! De ez tulajdonképpen nem is baj, így mondta a robot, mert így az emberiség állandóan tökéletesedik! S ez igaz is, már rég nincs semmi félnivalónk egy vadállattól sem!

- Csak egymástól!

- Azért nem mindenkitől... mert ugyebár, enni is kellett. Senki nem állhat állandóan a keltetők mellett, hogy várja, bejuthat-e oda valamikor! A robotok termeltek ugyan élelmet, s azt el is vitték azokra a helyekre, ahol régen az emberek enni szoktak, de oda elmenni nagy idővesztés volt, sokan inkább olyan gyermekeket építettek, akik meg tudják enni a keltetők környékén található növényeket, vagy akár apró állatokat is, ezeknek előnyük volt azokkal szemben, akiknek étkezés végett vissza kellett menni a városokba az élelemért. Hamarosan már senki nem is törődött a városokkal, lakni sem ment oda, mert minek is, felesleges!

Aztán valaki olyan gyereket épített, aki nemcsak le tudta győzni a többieket, de meg is ette. Ez nagy előnybe került másokkal szemben, mert ha legyőz valakit, megvan az ennivalója is! Így alakultak ki a húsevők. De azok sem haltak ki, akik nem húsevők, mert a húsevőnek nagy hátránya, hogy ha enni akar, le kell győznie valakit, és az kockázatos! Érted már, Neb?!

- Igen, értem, de miért veszik el a robotok a fémtárgyakat?

- Ez még abból az időből való szokásuk, amikor az emberek először küzdöttek egymással a keltetők birtoklásáért. Akkor valaki olyan parancsot adott a robotoknak, hogy mindent ami fém, vegyenek el az emberektől, biztos azt hitte, ezzel megakadályozhatja, hogy az emberek öljék egymást, de tévedett, mert hiszen azóta is ez megy, csak nem fémfegyverekkel, hanem olyanokkal, amik velünk születnek, mert a testrészeink.

- És mi ez az ünnep?

- Ó, hát minden keltető bezár évenként néhány napra, amikor a robotok kitakarítják azt, meg nem tudom még mi mindent csinálnak ott, olyankor nem működik a számítógép sem! És olyankor felesleges is a keltető közelében lenni, s így nem is kell annyira félnünk egymástól. S így be szoktunk jönni a városba, hogy élvezzük egymás társaságát, mulassunk, s emlékezzünk is a Régiekre, a Primitívekre! Ilyenkor be szoktak öltözni némelyek a Régiek alakjára, hogy lássuk, milyenek voltak ők, s magunkat azokkal összehasonlítva élvezzük, hogy milyen tökéletesek is vagyunk már hozzájuk képest! Persze már csak azért sem öltözhetsz be mindenki Primitívnek, mert némelyek alakja erre teljesen alkalmatlan!

- Hm! Honnan van ehhez ruha?

- A robotok gyártják ezt is, és lerakják a város olyan épületeibe, amikben régen ilyen ruhákat kerestek az emberek, persze csak akkor, ha még áll az az épület.

- De hát a ruha ott elpenészedik!

- Nem számít, ami tönkremegy, azt a robotok elviszik, és hoznak a helyére mást.

- Élelmet nem raknak már le a város bizonyos épületeibe?

- Nem, amiről látják hogy nem fog, mert senkinek sem kell, annak a gyártását beszüntetik egy idő után. De a ruhákból mindig fogy néhány, és nemcsak az ünnep miatt, hanem azért is, mert ha valaki győz egy vadászatán ám megsebesül, akkor néha bekötözi magát velük.

- Tehát az egész keltetőállomást kizárólag robotok gondozzák?

- Igen.

- Mióta?

- Nem tudom, de már sok-sok száz vagy sokezer év óta!

- És a robotokat ki csinálja?

- Hát maguk a robotok!

- Aha! - mormogta Neb, és megint szédült. Micsoda borzasztó világba keveredett!

Az viszont magyarázatot nyert, miként lehet az, hogy ezek a szörnyek (még most sem tudta magában embereknek nevezni őket) jószerivel ugyanazt a nyelvet beszélik, mint ő. A nyelv ugyanis azután hogy őt büntetőpályára lötték, nem sok időn át változhatott, azután meg hogy már mindent a robotok irányítottak, végképp semmit nem változott, hiszen a robotoknak semmi okuk nem volt változtatni a nyelven, sőt fantáziájuk sem volt ehhez. A robotoktól alapvetően távol áll a kreativitás. És persze minden új szörnynemzedéknek a maguk megszokott, változatlan, állandó nyelvét tanították meg, lényegében tehát Nemes Bölény nyelvét!

Sok ideje persze, tudta, nincs arra hogy ájuldozzék, és a sors furcsa fintonán tűnődjék, mely elintézte, hogy pillanatnyilag ő legyen az általa igazinak tartott emberiség egyetlen képviselője az egész világon, ő, akit pedig nem tartottak méltónak az emberiség többi tagja közt élni, mert túl vadnak tartották, bűnözőnek, torz genetikai szerkezettel rendelkezőnek! Na, ezeket látta volna az őt elítélő bíró! *Ezeknek* vajon milyen lehet a genetikai szerkezete?! Ezeké vajon nem torz?!

De nincs ideje tűnődésre. Rengeteg a dolga! Mindenekelőtt az íjkészítés. Ami nem lesz könnyű kés nélkül... aztán rá kell jönnie, miféle módon is szerez magának húst... elvégre ha lehet, nem fanyalodik szörnypecsenyére... akkor már jobb még a rókahús is, azok még kell hogy éljenek, Tollocska szavai szerint... bár a rókahús elég bűdös, tart tőle... sok hús kell, mert kell belőle tartalék télre, fel kell hogy füstölje a télire valót... házat kell építenie, hacsak meg nem húzza magát a városban, de az nem jó, onnan messzire kéne járnia vadászni, még szörnyekre is, hát még ha valami megszokottabb zsákmányt akar ejteni... lehet hogy kénytelen lesz megbarátkozni a földműveléssel is, már ha talál valahol vetőmagvat, meg igásállatot ha sikerül befognia, mert maga mégsem húzhatja az ekét, s kétlette hogy Cicus hajlandó lenne neki eljátszani a ló szerepét... hűha, van ám teendője bőségesen, a csuda vigye el!

Nagyot sóhajtott, megköszönte Tollocska felvilágosításait, majd szemügyre vette a környékbeli fiatal facsemetéket, s amikor kinézett egy alkalmasat, így szólt Cicushoz:

- Mondd, megtennéd, hogy elragod ezt nekem itt legalul?

- Nem vagyok én hód!

- Aha, tehát vannak még hódok is?! Nagyszerű!

- Miért ne lennének?

- Azt hittem, megették őket is meg minden szelídebb állatot a szörnyek... akarom mondani az emberek.

- Itt a város és a keltető környékén valóban nemigen találhatsz állatokat, legfeljebb madarakat meg olyanokat amik a vízben élnek, mert vízi embereket nem építünk, hiszen azok nem tudnak bemenni a keltetőbe! De arra távolabb, ott délen meg keleten a hegyek mögött, de valószínűleg északra meg nyugatra is a síkságon, jó messzire innen, csapatostul tanyáznak a mindenféle állatok! Őzek, szarvasok, vaddisznók, kutyák, lovak, szamarak, kecskék, tehének, meg minden amit csak akarsz!

- Hát ez hogy lehet?! Hogyhogy nem ették meg őket?! Hiszen azokra sokkalta könnyebb vadászni, mint egymásra, jóval veszélytelenebb, nem igaz?!

- De, persze, csak az nagyon messze van! Beletelik két-három napba is míg olyan vidékre érünk, ahol már bőven van vad, és olyan messzire ritkán megyünk mi emberek, mert nem szeretünk messzire menni a keltetőtől! Hiszen aki nincs a közelében amikor nyílik az ajtó, az nem tud bejutni, s így nem tud szaporodni!

- Állandóan ott tolongtok előtte?

- Nem, ez felesleges és veszélyes is volna, de úgy látótávolságra! Azt mindig lehet tudni, hogy mikor van szabad hely a keltetőben, mert olyankor a robotok kigyújtanak egy nagy lámpát a keltető tetején! Akkor mindenki arrafelé kezd rohanni, s aki előbb bejut, az nyerte meg a lehetőséget a szaporodásra! Persze nem egyedül rohanunk, hanem a párunkkal. És persze előfordul közben, hogy kitör más párokkal a nagy verekedés... De ha elmegyünk állatokra vadászni több napi útra, akkor hogy láthatnánk meg a jelzést a keltetőn, hogy juthatnánk időben oda?!

- És hol van ez a keltető?

- Ott a város mögött az a domb, látod Neb, na, amögött! - mutatta cicus.

- De biztos vannak más keltetők is.

- Persze, van több is, de egymástól nagyon messze, csak a robotok szoktak menni néha egyiktől a másikig, de hogy miért, azt nem tudom.

Nemes Bölény ezen elgondolkozott, és szinte még az íjáról is elfeledkezett, de Cicus csak lerágta neki a fát, és odavitte neki.

- Nesze, itt van, lerágtam neked, bár ocsmány volt az íze, és nem is tudom, mire neked!

- Köszönöm! Mindjárt megtudod! Szereted a galambokat?

- Igen, finom a húruk.

- Gondolom, ritkán jutsz hozzájuk!

- Persze, hiszen nem tudok repülni!

- Lehet, hogy ez hamarosan megváltozik.

- Megtanítasz repülni?! - Cicus hangja csepegett a gúnytól.

- Azt nem, de lehet hogy nemsokára lesz sok-sok galambzsákmányunk! Tollocska, megkérlek, meg téged is Cicus, hozzatok nekem néhány madártollat! A nagyobb tollaik kellenek, a szárnyukról, vagy a farkukból! Biztos akad néhány toll valahol a környéken!

Barátai a fejüket csóválták, de körbeszimatoltak. Jó darabig nem akadtak madártollra, Nemes Bölény már arra gondolt, kér tollat Tollocskától, de aztán letett róla, biztos annak sem kellemes ha kihúzgálják a tollait, elvégre ő, Nemes Bölény sem szereti ha a haját húzgálják-tépkedik! Meg aztán Tollocska tollai nem is voltak olyan nagyon alkalmasnak tűnők, inkább csak kis pihetollak voltak. De végre mégis találtak neki madártollat, öt darabot is, mire végzett a bél felerősítésével.

Ez azonban a könnyebbik feladat volt. Most jött a neheze: a nyílveszők elkészítése! Hogyan is csináljon nyílakat kés nélkül, s hegynek való anyag nélkül!

Végül hosszas kutatás után talált egy meglehetősen éles kőszilánkot, azzal farigcsálta a gallyakat. Nyílveszőhegyet meg nem is csinált egyelőre, csak kihegyezte a vesszők végét, méghozzá a vastagabbik végüket, a jobb súlyelosztás miatt. Azután feltollazta a másik végét...

Sokat kísérletezett, már majdnem leszállt az alkony is, mire nagy nehezen készen lett egy nem is valami pontos íj, mindössze két primitív vesszővel!

De készen lett. S ezután Nemes Bölény megpróbált madárra vadászni!

Ötször is lőtt, egyszer sem talált. A vesszőit mindig Cicus vagy Tollocska kereste meg, akik sokat nevettek Nemes Bölényen, s inkább jópofa mulatságnak, játéknak tartották az egészet. Ők maguk kézzel sem szoktak dobálódzni, ez tehát hogy a fa tényleg képes elrepíteni egy másik fát, igazán újdonság volt a számukra. Tollocska elkérte az íjat Nemes Bölénytől, de nem bírta megfeszíteni a gyenge, s inkább csak tollázkodásra való karocskáival. Cicus mancsa meg még ennél is alkalmatlanabb volt e célra. De nem bánták, sőt még versenyezni is kezdtek, melyikük találja meg előbb a kilőtt vesszőt.

Aztán végre hatodjára Nemes Bölény csak eltalált egy madarat, ami talán varjú volt, de csak talán, nem volt biztos benne. De eltalálta!

És Cicus most kezdte becsülni valamire az új fegyvert. Ő semmiféleképpen nem bírta volna megszerezni magának a magason gubbasztó, de kíváncsós predát.

- Ah... ezt sem eszed meg, Neb?! - kérdezte, és már nyalta is a száját.

- Azt hittem, Cicus, nem vagy már éhes!

- Nem, de egy kicsi még férne belém... a madarak húsa egészen más mint az embereké... sokkal jobban ízlik...

- Jó, megeheted, de várj előbb, kiveszem a nagy tollait, kellene más vesszőkre, aztán nem bánom, a többi a tied lehet! De csak a húsát edd meg, a csontjait hagyd meg!

- Miért?

- Azokból hegyet csinállok a vesszők végére, úgy még halálosabbak lesznek!

És Nemes Bölény így is tett, de ez a munka már másnapra maradt, mert sötét volt már.

Másnap meg is csinálta a csonthegyű vesszőket, majd egy kővel nagy nehezen két lyukat fűrt a ráklény leszedett haspáncéljába, a maradék bélből hurkot fűzött belé, és pajzsként a bal karjára erősítette. Ez is valami védelem! Aztán elindult befelé a városba.

- Miért megyünk oda? - kérdezte Tollocska.

- Szeretnék valami tűzgyújtóeszközt keresni! - válaszolta Nemes Bölény.

- Tüzet akarsz gyújtani?! Na, akkor én nem tartok veled, menj csak egyedül! Nem akarok megégni!

- Gyere nyugodtan, nem sülünk meg se én se te, hanem majd ha lövök egy újabb galambot, azt sütöm meg! Mondtam már, hogy nem eszem nyers húst!

Barátai végül követték, útban a város felé még megálltak újra a méhek fája előtt is. Néhány méh még dongott is körülötte, akik Tollocska látogatása után térhettek tegnap haza, ezeket is befalta most Tollocska, mintegy előételnek. Azután Nemes Bölény kiszedte a maradék mézet, bár már kevés volt benne, megosztottak ezen is ő és Tollocska, majd mentek tovább.

A város most, ahogy haladtak feléje, meglehetősen üresnek tűnt.

- Végetért az ünnep? - kérdezte Nemes Bölény.

- Igen, tegnap este. - felelte Tollocska.

- Akkor miért járnak olyan kevesen itt az úton?

- Nem nagyon szeretnek erre jönni azok az emberek, akik növényeket esznek, mert az úton nem találnak élelmet! És még én sem szeretek erre jönni, mert itt nincsenek hangyák. Emiatt a

húsevők sem erre mennek, mert itt kevés az esély a zsákmányra. Ha pedig a húsevők nem jönnek erre, a dögevők sem, mert nem találhatnak dögöt!

- Aha... ez mindenesetre megnyugtató! - mormogta Nemes Bölény. Azzal egyre elszántabban igyekezett a város felé, hamarosan már szólt is neki Tollocska hogy lassítson, mert Cicus ugyan könnyedén bírta tartani Nemes Bölény iramát, de Tollocska a maga kurta lábaival már nem.

Nemes Bölény lassított, de éppensakhogy. Nagy vágy ösztökélte hogy végre már ne csak gyümölcsöket és mézet, tehát „delikátesz” dolgokat egyen, de jó süthúst! Ahhoz pedig tűz kell! A tűzhöz tűzgyújtószerszám!

Márpedig a városban látott egy nagy, kupolaszerű épületet is. Remélte, az valami obszervatórium lesz. Márpedig ha az lesz, akkor ő szemrebbenés nélkül szét fogja törni valamelyik távcsövet, s kiveszi belőle a lencsét! Azzal meg a Nap segítségével már könnyedén tud tüzet gyújtani... legalábbis amikor nem felhős az idő. De egyelőre ez is valami. És az üveg, az nem is fém, azt nem veszik el tőle a robotok!

Hanem amint beértek a városba, így szólt Tollocska, lihegve kissé:

- Alaposan megfuttattál, Neb! Nem is bocsátom meg ezt neked, csak ha elmegyünk ahhoz a gyümölcsfához, amiről tegnap szóltam neked, és leversz nekem egy csomót belőle!

- Hát, ha nincs nagyon messze...

Nem volt messze, sőt, útbaesett a csillagvizsgáló felé. De Nemes Bölény nagyon türelmetlen volt, mert már megint korgott a gyomra, s végtére a tegnapi meg ma reggeli méz sem volt valami sok, s ez adott neki egy ötletet. Észrevette ugyanis, hogy az utcákon itt-ott ruhák hevernek, amiket a tegnapi „farsangozó” szörnyek dobáltak el, miután végetért az ünnep. Felvette az egyiket, de csak úgy a karjára téve, aztán amikor leverte a fáról a gyümölcsöket, ezt mondta:

- A zabához nem muszáj itt megállnunk, lehet azt útközben is! - és batyuba kötötte az összes gyümölcsöt, azt kivéve amit Tollocska eszegetett, s máris indult tovább.

Barátai csak néztek nagyot. Soha eszükbe nem jutott, hogy valami élelmet magukkal vigyenek! De Tollocskának nagyon tetszett, hogy nem kell egyhelyben maradnia az evéshez, hanem csak ballag ide-oda, nézegethet mindenfélét, akár hangyabolyt is kereshet, s mégis, ha megéhezik, elég benyúlnia a batyuba, kivesz onnét egy gyümölcsöt, s már eheti is!

Ez Nemes Bölénynek is tetszett. A ruha sem olyasmi, amit elszednének tőle a robotok. Különb. ben most nem is igen találkozott robotokkal, azokkal is legfeljebb a legszélesebb főutcaon.

A nagy kupolás terem végül is nem csillagvizsgálónak bizonyult, de Nemes Bölény nem bánta meg, hogy felkereste. Ugyanis egy múzeum volt! Méghozzá meglepően jó állapotban. Rombolásnak szinte semmi nyoma, az is inkább csak az előtérben. Odabent meg a vitrinekben számtalan mindenféle hasznos holmi, fényképek is, használati tárgyak, még réges-régi pisztolyok is, bár lövedékek nélkül. Természetesen pont nagyítót nem talált, ami pedig a legfontosabb lett volna a számára, talált ellenben távcsövet, nem is egyet, meg egy kisebb teleszkópot is. Utóbbit rögtön tönkretette, híven a fogadalmához, s kiszedte belőle a legnagyobb lencsét, jó tenyéryit. Tudta, ezzel pillanatok alatt képes lesz tüzet gyújtani. De a kisebb távcsövekből is eltette magának az egyiket, előrelátóan azt, amelyiknek a tokja nem fémből, hanem műanyagból készült.

Ráadásul miközben ő a nagyítót keresgélte, még két nagyszerű felfedezésre leltek a múzeumban! Az egyik erkélyen valami madár fészkeire bukkant Cicus, amiben ráadásul tojások is voltak!

Márpedig neki nem kellettek a tojások. Ezért Nemes Bölény egyszercsak arra lett figyelmes, hogy Cicus így szól hozzá valahonnét a harmadik szobából:

- Szeretted a tojásokat, Neb? Eszel te olyat?

- Hajaj! Bár találnék néhányat!

- Én találtam. Gyere értük!

Nosza, Nemes Bölény olyan gyorsan iparkodott oda, mint még soha! Négy nagyszerű, furcsa színű, de tyúktojásnyi tojást lelt a fészekben. Ennek nagyon örvendett!

- Hogyhogy nem etted meg? - kérdezte Cicut.

- Csak olyankor eszem tojást, ha végképp nincs más! Nem nagyon szeretem.

- Én annál inkább!

Cicus kíváncsi volt, Neb miként eszi meg a tojásokat, hát erre azt látta, hogy az egyik teremből előhoz az erkélyre a férfi néhány koszlott könyvet, amiknek a lapjai már egészen töredezetek voltak, néhány korhadt deszkát is rak rájuk, majd a lencsét felemeli... Aztán, hogy a tűz elégett, s volt némi parázs, berakta oda a tojást, majd pár perc múlva kikotorta a parászból, feltörte, leszedte a héjukat, s a kemény belsejüket megette.

- Fura ez a madár! Eddig azt hittem, a tojások belseje majdnem folyékony! - szólt tünődve Cicus.

- Az is. Csak a melegtől ezeké megszilárdult!

Nemes Bölény sokkal éhesebb volt annál hogy e néhány tojástól jóllakjon, de az biztos hogy most már lényegesen jobban érezte magát. S ekkor hangzott fel Tollocska kiáltása:

- Te Neb, gyere ide, ezek itt nem olyasmik, amiket te íjnak nevezel?

Tollocska ugyanis elkódorgott hogy hangyákat keressen, bár erre itt nem sok esélye volt, mert a második emeleten kutakodtak. Most azonban úgy tűnt, nagy felfedezést tett! Mert amikor Nemes Bölény melléje sietett, ámulva látta, hogy Tollocska valóban íjat talált neki, sőt nem is egyet: az egész terem a legkülönbözőbb íjakkal volt tele, bár akadt ott néhány lándzsa is!

Nemes Bölényt természetesen az íjak érdekelték. Nagyszerű, pompás vadászíjak voltak ott, de számszerűk is, mindegyik sok tucat vesszővel!

Igaz, a favesszők egy része szétkorhadt már. De volt bőséges mennyiségben ott műanyag nyílvesző is, fémheggyel is meg műanyag heggyel is, sőt, olyan íjat is talált Nemes Bölény, ami se nem fából se nem fémből készült, hanem szénszálas műanyagból! Ráadásul ilyen volt az íjak legtöbbje!

Ez a terem minden bizonnyal a sportlövészet vagy a vadászat fejlődését mutathatta be, mert távolabb, a szomszédos teremben különböző löporgázás fegyvereket talált Nemes Bölény, például távcsöves puskákat, de ezeknél sokkal jobban örült az íjoknak. Mennyivel jobb fegyverek ezek, mint amit ő barkácsolt tegnap!

Rögvest ki is választotta magának a legszebbet, a legjobbbat, s hátára kötött három tegezt is, az összes műanyagvesszővel, mert egybe nem fértek bele.

- Ez igen! Mindjárt mennyivel jobban érzem magamat! - sóhajtotta.

S miközben Nemes Bölény szinte extázisba esett attól, hogy most már nem fegyvertelen, s az íjak után azt nézegette, melyik lándzsát vigye magával, hirtelen így kiáltott fel Tollocska:

- Hiszen ez még jobb, mint a hangya!

Kiderült, hogy a tollas jószág kíváncsi lett rá, milyen is Nemes Bölény tűzgyújtó lencséje, megpróbálta hogy tud-e ő is tüzet gyújtani vele, de rosszul tartotta a lencsét, meg is égette vele magát, erre abbahagyta, majd odalépett Nemes Bölény ebédjének maradványaihoz, mert jószágúnak érezte őket, s kidugva nyelvét, kíváncsian megkóstolta a kemény tojás néhány leesett morzsáját-maradványát. Ekkor kiáltotta, hogy ez még jobb is mint a hangya!

Nem is maradt nyugton addig, míg Nemes Bölény a maga erős kezével ki nem szedett egy másik lencsét, amit Tollocska elszántan szorongatott, le nem rakta volna a kezecskéjéből, még később pedig bekötötte egy ruhadarabba, és úgy vitte magával, mert az kényelmesebb volt. Könnyen megjegyezte hogy mi éghető és mi nem, és el volt szánva rá, hogy ezután nagyon sokáig ki sem dugja az orrát a városból, mert itt minden tele van madarakkal, lelhet tojásokat bőven, megsüti őket, s megeszi mind!

Azon hogy itt sok a madár, Nemes Bölény nem csodálkozott. A sok romház kiváló fészkelőhely nekik, az ő idejében is mindig sok gondot okoztak a városokban a galambok, mert mindent összerondítottak az ürülékükkel. Itt is alig volt erkély, amit ne borított volna vastagon a madárürülék.

De Cicus is tett el magának nagyítót.

- Te is keménytojást akarsz enni? - kérdezte Nemes Bölény.

- Sokkal jobb az illata mint a nyersnek - válaszolta Cicus - de nem erről van szó. Annyival nem jobb, hogy csak ezért megérné magammal cipelnem az üveget. Hanem megtetszett a tüzed!

- Miért?

- Mert meleg! Jó volt heverészni a közelében. Én jól bírom a hideget, mi emberek mind jól bírjuk a nagy fagyokat is, nem úgy mint az állatok, de mennyivel kellemesebb lesz, ha télen rakok egy nagy tüzet, és a közelébe heveredem!

- Azám, mit esztek ti telente?

- A húsevők húst, a dögevők dögöt.

- És te, Tollocska? Akkor is volnának hangyák?

- Hát, sajnos nem! A növényevők még csak kikaparják maguknak a táplálékukat valahogyan a hó alól, de én, meg néhányan mások is, akik különlegesen táplálkoznak, azok bizony téli álmat kell aludjanak! Van a környéken néhány barlang, oda szoktunk elvonulni, csupa olyanok akiknek nem kell félniük egymástól, betömjük a bejáratát, hogy hozzánk ne férjenek, és alszunk! Néha persze előfordul hogy felfedezik a húsevők, s kibontják, olyankor vége azoknak, akik ott alszanak. De van úgy, hogy eljövünk ide a városba, vannak itt mély alagutak, némelyikben víz is folyik, és olyan hosszúak, hogy van hely benne bőven.

- De azt nem tömhetitek el!

- Igaz, de nem is kell. Olyan nagy alagutak ezek, hogy sokáig kéne benne mászkálnia egy húsevőnek ahhoz, hogy valamelyikünkre ráakadjon, s nem szoktak ennyi időt a keresgélésünkre rászánni.

- És tőled függ hogy alszol-e téli álmat, vagy ha jön a hideg, mindenképpen elalszol?

- Ez nem a hidegtől függ, hanem a táplálékhiánytól! Ha sokáig éhezem, elalszom, és csak hosszú idő múlva ébredek fel, hogy körülnézzek, van-e már ennivaló! Ha nincs, újra elalszom. Ez a legokosabb, vagy tehetnék tán mást?!

- Igen. Ha megkóstolod a sült húst!

- Nem értem!

- Majd megérted! Csak lőhessek már végre egy galambot!

Nemes Bölény kiment a múzeumból, és nemsokára rá is lelt egy galambcsapatra. Nem is volt nehéz lelőnie belőlük egyet, akkora tömegben tanyáztak az egyik erkélyen. Aztán még néhányszor közéjük lőtt, amikor azok újra meg újra leszálltak, a végén már nyolc galambot is leterített. Cicus már nyalta is a szája szélét, de Nemes Bölény így szólt:

- Vadászok majd neked is, de most előbb én eszem ezekből!

Nem bajlódott kopasztással, csak sebtében kibelezte a galambokat, majd meg is nyúzta őket. De Cicus annyira szerette a galambhúst, hogy amikor látta, hogy Nebnek nem kell a bőr, amúgy tollasan befalta mindet, sőt még a beleket is. Ezeket úgy látszik egészen ízletesnek tartotta, nem úgy, mint az emberek (szörnyek) belét. Mindezt Nemes Bölény nem bánta.

A megnyúzáshoz és a kibekezéshez persze nem volt kése Nemes Bölénynek. De segített magán: talált a romok közt egy éles peremű műanyaglemezt, jobb híján az is elegendő volt.

S amikor meglelt ezzel, végre megsüthette a galambokat! Igaz, kissé füstös lett a hús, néhol nem sült meg kellően, máshol odaégett, de Nemes Bölény már nem volt oly nagyon válogatós! A lerágott csontokat odaadta Cicusnak, aki fintorgás és undor nélkül, boldogan elropogtatta azokat, mintha csak egy nagy kutya lenne, nem macska, s főleg nem emberi értelemmel bíró lény. De az volt a véleménye, hogy azért mégiscsak a nyers hús az igazi, nem az, amit előbb már félig megevett a tűz!

- Fura ízlésed van, Neb! - mondta.

Aztán amikor már a hatodik galambot is befalta Nemes Bölény, és pillanatnyilag nem bírt többet enni, megkínálta egy-két apró húsdarabkával Tollocskát.

- Kóstold csak meg!

Tollocska úgy tett, de nagyon óvatosan, gyanakodva.

- Tudd meg, hogy nem is olyan nagyon jó a szaga! - mondta Nemes Bölénynek.

- Persze, mert te nem szereted a füstszagot... de az íze milyen, azt mondd!

S kiderült, hogy bár Tollocska szerint a hangya és a méh sokkal jobb, de azért ehetőnek tartja a sült húst. Vagyis: nem a nyers húst, nem is a jól megsültet, hanem van egy köztes pont, a sült és a félig nyers állapot között, amire azt mondta, hogy elfogadható, jobb híján. Vagyis ő sokkal finnyásabb volt mint Nemes Bölény, de ez nem is csodálható, elvégre Tollocska meglehetősen speciális étrendhez szokott, az ember pedig (mármint a Nemes Bölény - féle ember) alapvetően mindenevő!

- Mindenesetre ez azt mutatja Tollocska - mondta Nemes Bölény - hogy ha van elég húsod és tüzelőd, nem muszáj téli álmod aludnod, mert kihúzhatod a telet! És biztos sokkal veszélytelenebb, ha ébren vagy télen, mint ha alszol és reménykedel, hogy senki nem jár arra, akinek finom falatnak tűnsz!

- No igen... de én nem tudom elejteni a nagy állatokat, de még a galambokat sem vagyok képes lenyilazni!

- Ez nem probléma, szívesen megosztom veled a zsákmányomat, ha segítesz nekem!

- Miben?

- Hajaj, csak várd ki a végét! - legyintett mosolyogva Nemes Bölény, és arra gondolt, mi minden temérdek dologban tud majd neki segíteni Tollocska: a háztartásban, rendrakásban, de akár a kertművelésben is, például, kiszedni a gazokat a veteményesből amikor az még egészen apró, elkergetni a veteményről a madarakat, de akár az ételkészítést is elvégezheti amíg ő újabb vadászaton jár vagy fát vág télre tüzelőnek... és természetesen méhészkedhet is Tollocska. Ő nem fél a méhektől. Márpedig a mézet Nemes Bölény is szereti... a mézet igen, de a méheket nem...

Feltett szándéka volt valahol letelepedni, és szakítani a gyűjtögető élettel. Az nagyon bizonytalan, veszélyes is, és fáradtságos. El kéne költözni valahová messzebb, ahol már sok állat él, ott még a vadászat is könnyebb, bár ha befognak néhány kölyökállatot, például tehenet, akkor saját állattenyésztésük is lehetne! S tejük is lenne, állandóan, friss, finom tej...

Már a gondolatra is összefutott a nyál Nemes Bölény szájában. Igaz, sokféle állattal sokféle munka jár, de megérné! Cicus például kiváló pásztor lenne! Ő biztos nem fél még a farkasoktól sem, a legnagyobb farkas is csak játék volna neki, amekkora karma van, egyetlen mancsapással felhasítaná a farkas hasát toroktól faroktőig, s még utána be is csemegézné a farkashullát... bár ahogy belegondol, milyen villámgyors volt amikor a ráklénnyel verekedett, talán még a medvétől sem félne... bizony, gyors a mozgása is, jobban őrizné és terelné a nyáját mint a legjobb pulikutya...

És ha elköltöznek valahová messze a várostól, ahol nincsenek utak, ott még a robotoktól se kéne félnie, arra biztos nem járnak, ha valahogyan kicsempészi a fémszerszámokat a városból, ott már nem szednék el tőle!

Elmondta a tervét két barátjának. Azoknak minden olyan vadonatúj volt, mint egy újszülött gyereknek. Az olyan szavakkal hogy nyáj, állattenyésztés, pásztor, mezőgazdaság, növénytermesztés, nem voltak tisztában, de Tollocska még a méhészkedésről is azt hitte, hogy az abból áll, hogy fel kell kutatni a méheket, és megenni őket vagy a mézüket, vagy mindkettőt, az a legjobb!

Nagyon türelmesen és sokáig magyarázgatta Nemes Bölény nekik, hogy mit is akar, s amikor végre megértették, azt mondták, hogy ezt talán valóban meg lehetne csinálni, tulajdonképpen még tetszene is nekik, mert nyugalmas, biztonságos és bőséges élet volna, csak hogy van egy óriási gond: ha elköltöznek arra a gazdag és veszélytelen vidékre, akkor soha nem fognak tudni gyereket építeni, mert ahhoz a keltető közelében kell lakniuk!

Igen ám, de Nemes Bölény agyában reggel óta ott motoszkált egy gondolat, s emiatt megkérdezte:

- Aztán bármelyik ember bármelyikkel építhet utódot a keltetőben?

- Férfi nővel. Igen.

- Na és ha mondjuk egy nő oda egy állattal menne be, például hím állattal?

- De Neb, miféle ocsmányságról beszélsz te, hát minek nézel te bennünket?! - tört ki Tollocska, s dühében a tűzbe hajította a még félig sem lecsupaszított galambcombot. Több sem kellett erre Cicusnak: kipiszkálta onnan, s csontostul elroptogatta.

- Nem mondtam hogy ilyet tennél, csak azt szeretném tudni, ha akadna ilyen ember, aki állattal akarna utódot építeni, a robotok képesek volnának-e rá, hogy megtegyék!

- Én nem tudom... de bizonyára... - válaszolta bizonytalanul Tollocska.

Nemes Bölény is így gondolta. Az állatok sem különböznek most már annyira az emberektől, mint azok egymástól!

Megkérdezte:

- Miért olyan fontos, hogy legyen gyereketek?

- Hát már hogyné lenne fontos! - méltatlankodott Tollocska. - Te talán nem szeretnéd Neb, hogy a te utódaid népesítsék be a vidéket, vagy legalábbis jelen legyenek a vidéket benépesítő emberek között?!

- Dehogynem!

- Na látod!

- Tehát az érdekel téged, hogy minél több utódod legyen, ugye?

- Igen, persze!

- Téged is, Cicus?

- Természetesen! És ne is csodálkozz rajta, hogy vágyunk erre! Elmondta a dajkarobotom amikor még kicsi voltam, hogy ez logikus: mert azok az emberek akikben nem élt ilyen vágy, azok lehet hogy elmentek veszélytelenebb vidékre, és nem ették meg őket mások, és lehet hogy ott sokáig éltek és kényelmesen, de nem is hagytak maguk után utódokat, így végsősoron azok az emberek terjedtek el, akikben volt vágy az elterjedésre, a szaporodásra! Ez igazán logikus, kézenfekvő, mondhatni magától értetődő! Csodálom, miként lehetsz olyan buta, hogy ez nem jut eszedbe magadtól, amikor pedig másban olyan okos vagy, még ezt a tűz-dolgót is milyen leleményesen kitaláltad!

- Haha! Nem vagyok én ostoba cicuskám, hallgass csak tovább! Mert ezek szerint bennetek nem arra buzog a vágy, hogy felkeressétek a keltetőt, hanem hogy legyen utódotok! Igaz?

- Igaz, de hát az csak úgy lehet!

- Nem! Mert meséltem már nektek a szaporodás hagyományos módjáról, igaz?

- Igaz, de hát az primitív, nem hatékony, s az utód is olyan lesz mint a szülei, legalábbis hasonló, nem tökéletesedik, meg ez lehetetlen is, mert a férfiaknak már nincsen meg az a szervük ami kell ehhez, mert azt általában nem szokták a szülők betervezni az utódnak, hiszen felesleges, s így ha mégis megvolna, csak egy sérülékeny pontot jelentene a testén, ami veszélyforrás az utód életében!

- Nekem viszont megvan még ez a szervem! - jelentette ki ünnepélyesen Nemes Bölény.

- Gondolod, hogy sikerülne neked velem, vagy Cicussal?! - kérdezte kétkedően Tollocska. - A robotok meg a számítógép nélkül?!

- Ami az együttlétet illeti, bizonyára sikerülne - mondta Nemes Bölény - de ami a lényegét, a gyereket illeti, bizonyos vagyok benne, hogy tökéletes kudarc volna az eredmény!

- Egyetértek - bólintott Tollocska - s ezért megpróbálni is felesleges!

- Ez igaz! Csakhogy ha nem velem párosodnál, hanem volna még egy Tollocska valahol a világon, egy hím Tollocska, akkor úgy már több mint valószínű, hogy születne gyereked! És ha megszülted, és újra egyesülsz a hím Tollocskával, akkor megint szülhetsz gyereket, és újra meg újra, akár évente is, míg így hiába vagy már több száz éves, még mindig csak négyszer sikerült bejutnod a keltetőbe, hogy utódot építs!

- De úgy a gyerekeim nem lennének tökéletesebbek, mint én!

- Az igaz, de mit számít?! Az a lényeg, hogy már nagyon hamar teméntelen sok utódod lenne! Számolj csak! Mondjuk tíz évesen már képes szülni egy Tollocska, tegyük fel, ez azt jelenti, hogy az első tíz évben csak te szülsz, minden évben egyet, tíz év után tehát lennél te meg a

felnőtt hím Tollocska, meg még tíz másik, az összesen tizenkettő! Azután szülsz te meg a legelső gyereked, tehát akkor már lennétek tizennégyen! A következő évben szülsz te, meg az első két utódod, az összesen tizenhét! Utána az utódok száma egyre növekszik, lesztek tehát huszonegyen, huszonhatan, harmincketten, harminckilencen, negyvenheten, és így tovább, egyre többen, sok-sok Tollocska lenne a világon, és mind segítenétek egymást, ahelyett, hogy félnétek kéne egymástól, hiszen egyiketek sem akarja megenni a másikat! És még ha jönne valami húsevő felétek, akkor is, már jó korán észrevennétek, és együttesen könnyedén elűznétek, még akkor is, ha jóval erősebb nálatok!

- Sok-sok Tollocska... - szólt ábrándozva Tollocska, és tekintete a távolba meredt.

A megható hangulatot azonban tönkretette Cicus.

- Nálam más lenne a helyzet, mert mi húsevők vagyunk! - mondta határozottan.

- Az igaz, de az semmit nem jelent, mert akkor sem akarnátok egymást megenni!

- Miért nem?

- Mert túl veszélyes volna megtámadnotok egymást, hiszen mindegyikötök ugyanúgy nézne ki, legfeljebb kicsi különbségek lennének, mondjuk a méretben! Örültség megtámadni olyasvalakit, akinek a legyőzésében nem vagyunk biztosak, ahol a harcot nagy valószínűség szerint a véletlen dönti el! És még annak sem lenne jó aki győz, mert feltételezhetőleg a harc során ő is irtózatot sebeket kap! Ti tehát nem egymást ennétek, hanem könnyebb vagy könnyebbnek tűnő zsákmány után néznétek, de még egyszerűbb, ha ti is állatokat tenyészténétek, mint én, ahogy elmondtam neked! Szívesen megtanítalak erre benneteket, sőt, ez elkerülhetetlen is lesz az első időkben, mert akkor biztos hogy velem laktok, segítjük egymást, így mindent megtanultok!

- De hát ez úgymint lehetetlen! Nincs még egy Tollocska! - és Tollocska akkorát sóhajtott, hogy Nemes Bölény megértette: nyert ügye van, Tollocskát meggyőzte!

- Persze, most nincs még egy Tollocska, s még egy Cicus sem, főleg nem hím, - mondta - de ezen könnyen segíthetünk! Csak akarnotok kell!

- Hogyan?

- Úgy, hogy amikor legközelebb bejuttok a keltetőbe, akkor a leendő utódok képei közül azt válasszátok megépítendőnek, amelyik hajszálpontosan úgy néz ki mint ti, csak hogy nem nő, hanem férfi! Vagyis hím!

- Ez nem lehetséges! - válaszolta erre csaknem egyszerre Tollocska is és Cicus is.

- Miért nem?!

- Mert a robotok csak akkor építik meg az utódot, ha a férfi is és a nő is egyetért benne, hogy éppen az az utód épüljön meg! Addig kell vitázni, amíg egyet nem értenek! És hogy is egyezne bele bárki férfi is abba, hogy a közösen épített utód olyan legyen, aki semmi tulajdonságot nem hordoz magában a férfiból, s egyedül csak a nőre hasonlít! Hisz miért is vállalta volna a roppant kockázatot a férfi, hogy bejusson a keltetőbe a párjával, ha az utód alig sőt semmennyire sem lesz az övé, mert csak a nőre hasonlít! - magyarázta meg Tollocska.

- Aha, hát ez nem is olyan nagy gond, már majdnem megijedtem! Ha volna ilyen férfi, szeretnéd hogy legyen egy hím Tollocska, és utána sok-sok Tollocska gyerek?

- Igen, nagyon szeretném!

- Te is szeretnél sok cicust, Cicus?

- Igen! És kitaláltam: azt akarod, hogy veled építsünk gyereket! Mert te beleegyeznél, hogy az csak ránk hasonlítson!

- Igen. Hiszen úgyis örökölnének ezek a gyerekek tőlem valamit: azt, hogy férfik, még hozzá igazi férfik, a megfelelő szervvel! Annak mintáját nem is veheti máshonnan a számítógép, csakis az én kromoszómáimban levő génfeljegyzésekből, mert szerintem e jeles szervvel már semelyik itteni férfi nem rendelkezik! Tehát igenis örökölnék majd valamit, s hozzá a legfontosabbat, tőlem a gyermekeitek! De ez azért nem ilyen egyszerű, barátaim, mert ezzel én nagy jót teszek nektek, tehát kérek viszonzásként én is valamit!

- Mit?

- Semmi szörnyűt, nem kell ijedezni! Úgy gondoltam, hogy elsőként építünk egy Tollocska gyereket, fiút persze, és rögvést egy Cicus gyereket is, szintén fiút, de ahogy megszültétek ezeket, utána újra elmegyünk a keltetőbe, és mindketten szültk nekem egy-egy olyan gyereket, aki viszont csöppet sem fog rátok hasonlítani, egyet kivéve: nő lesz! Minden egyéb tekintetben viszont ugyanolyan mint én, tehát ember, igazi ember, mert ne is haragudjatok de kimondom amit gondolok: én már bizony csak önmagamot tartom embernek! Elismerem, nem vagytok állatok, de valami mások: mondjuk tollocskák és cicusok!

- Nem nagyon szeretem ezt a nevet, hogy Cicus! - mondta Cicus. - A cica, az végül is egy kis macska! Én jóval nagyobb vagyok, sőt beszélni is tudok!

- Nézd, megegyezhetünk! Te maradj már Cicus, legyen ez a neved, a fajtád neve pedig legyen *tigrincs*! Jó? Azért, mert én ismertem korábban egy tigris nevű állatfajt, arra te nagyon hasonlítasz, de mégsem vagy állat, ne legyetek tehát tigrisek, hanem tigrincsek! Különb is lehet, hogy nagyon mesze délen élnek még tigrisek. Megfelel így?

- Én szívesen szülok neked egy kis nebet, Neb, ha utána lesz sok Tollocska! - mondta Tollocska. - De csak egyet! Utána Tollocskákat akarok szülni!

- Persze, nem is kell több, csak egy! Hát te, Cicus?

- Nem bánom, érdemesnek tűnik megpróbálni - vakargatta meg az állát Cicus az egyik karma hegyével - de nem olyan egyszerű bejutni a keltetőbe!

- Azt majd meglátjuk! És ne feledjétek, hogy csak egyetlenegyszer kell bejutni oda. Azaz nem, nem is, mert kétszer... de utána többet soha! És mégis lesznek utódaink, függetleníteni tudjuk magunkat a robotoktól! Egyelőre azonban nem az a dolgunk hogy oda bejussunk, hanem hogy megalapozzuk a biztonságos életünket! Na, tehát szövetkezünk?

- Az mi?

- Megfogadjuk, hogy erre törekszünk, amit most megbeszéltünk?

- Igen! - bólintott komolyan Tollocska.

- Hát persze, miért ne? - válaszolta bőbeszédűbben Cicus.

- Akkor kezet rá!

- Az mi?

- Csapj a tenyerembe!

És Cicus úgy is tett, s bár ki sem eresztette a karmát, de tényleg *csapott*, olyan erőset, hogy Nemes Bölény sokáig sziszegett emiatt.

- Azannát, de erős vagy! Összetörni azért nem kell az ujjaimat a mancsoddal, mivel lövök akkor neked majd madarakat?!

Tollocska nyiszlett tenyere már lényegesen pihekönnyebben ereszkedett Nemes Bölény markába.

* * *

A terv szép volt, nemes, a kivitelezés keserves! Azzal kezdték, hogy elvándoroltak egy messzi vidékre, ahol találtak is egy csodaszép területet. Egy pompás völgyre akadtak, még egy jókora vízesés is volt a közelükben. A folyótól nem messze magasodott egy kisebb domb, ide tervezte Nemes Bölény a házukat. Aminek a megépítésével igyekeznie is kellett, mert ő még ugyan semmi időjárásváltozást nem tapasztalt, de Tollocska azt mondta, érzi a szagokból, hogy végefelé tart már a nyár! És Nemes Bölény hitt neki. Hiszen Tollocska tapasztalatból, több száz éves tapasztalatból állítja ezt!

A dombtól nem messze már végetértek a hegyek, kezdődött a síkság, növénytermesztésre kiváló hely, és azt is látta Nemes Bölény, hogy számtalansok állat legelészik rajta - még névrokonai, bölények is!

Pedig Nemes Bölény korában nem éltek a bolygón bölények. Úgy gondolta, ezek talán nem is igazi bölények lehetnek, hanem a gazdátlan, elvadult tehenek és bikák leszármazottai. Mindegy. Tejet biztos ezek is adnak majd, és húst is!

A hússal nem is volt gondjuk. Cicus számára ez a vidék igazi vadászparadicsom volt, szinte kéjmámorban úszott, hogy rá senki nem vadászik, ellenben ennyi a könnyű préda! Amint odaértek, rögvest öt tehenet is megölt, meg két kisebb, őzféle állatot, s mindet oda is húzta a dombhoz, Nemes Bölénynek. Nem volt itt szükség újra-nyíllra, Cicus egymaga elég volt az állatok ellen. Nemes Bölény pedig, míg Cicus vadászott, óriási üreget ásott a dombba, majd egy kezdetleges állványzaton felfüstölte és megszáritotta a zsákmány szeletekre vágott húsát, betekerte a húsdarabokat a városból hozott ruhákból tépett rongyokba, berakta az egészet gondosan az üregbe, majd amikor hetek múltával már legalább ötven állat húsát tartósította, s már tényleg sárgulni kezdtek a levelek, elhatározta hogy nem kínlódik tovább faásóval, ezt az üreget még csak-csak kiásta vele, de házat építeni már nem tud fémszerszámok nélkül! És amennyire megítélhette, a városban bőven kell legyen mindenféle szerszám meg egyéb holmi ami neki kell, mert a védettebb helyen levő tárgyak nem rozsdásodtak annyira el, hogy mind használhatatlan legyen! El kell hoznia azokat!

Ha a robotok engedik...

Azok persze nemigen engedték. Kétszer baj nélkül megjárta az utat Nemes Bölény, hozott is két ásót, három fejszefokot meg egy lapátot, de amikor harmadszor is odament, mert fűrészt is akart keresni, talált is, sőt még vésőt is talált meg gyalut, bár annak a fafoglalata már elkorhadt, akkor az egészet elvette tőle egy robot, és ismét megbüntette áramütésekkel. Nemes Bölény komolyan elkezdett azon gondolkodni, miként tudna kifogni a robotokon! Miként lehetne ezeket legyőzni?!

- Azt nem tudom hogy miként győzhetnéd le őket - mondta neki Cicus - de azt tudom, hogy jobb, ha ezentúl viharos időben viszed ki a városból, amit akarsz!

- Miért?

- Mert olyankor, úgy vettem észre, legfeljebb a robotkocsik járnak az utakon, de még azok is ritkán, kétlábú robotok meg éppen soha!

Ezen eltöprengett Nemes Bölény, s megfogadta Cicus tanácsát, ami jó tanács is volt. Így ugyan minden alkalommal bőrig ázott, de valóban minden alkalommal baj nélkül járta meg az utat. Odahaza közben Cicus és Tollocska vigyázott mindenre.

Nemes Bölényt persze bosszantotta, hogy meg kell várnia egy-egy újabb városlátogató akciójával a vihart. Azaz, az odamenetellel nem kell megvárnia, de a tárgyak elhozatalával annál inkább! Gondolt arra is, hogy menjen vele Cicus vagy Tollocska, és figyeljék távcsővel a környéket, hogy jön-e robot, s ha jön, lepakolja a cuccot, s vár amíg elmegy a fémember, de elvetette ezt az ötletet, mert ez beválna a síkságon, de a városban a robotok nagyon váratlanul tudnak kibukkanni a kapualjakból és mellékutcákból, itt a távcső nem sokat ér.

Viszont a tárgyak összegyűjtése nem is haladt olyan lassan. Mert beköszöntött az ősz, gyakran volt eső, zivatar... Nemes Bölény majdnem annyiszor fordult, ahányszor csak akart. És nem is akart olyan sokszor, legalábbis egyelőre, mert hisz dolga volt: fel kellett építeni a házikójukat! És fát is kellett vágni, hogy legyen télre tüzelő! Bár Cicus is és Tollocska is bizonygatták neki, hogy erre ne legyen gondja, ők nem fagynak meg, egy hókupac belsejében is elalhatnak vagy a puszta jégen is, ám ez Nemes Bölényt nem nyugtatta meg. Elhitte hogy barátai ilyen edzettek, de tudta azt is, hogy ő maga nagyon távol áll ettől! És azt Tollocska és Cicus is elismerték, hogy azért melegben nekik is kellemesebb.

A házikó végül fel is épült, bár iszonyú rondán festett. Oka ennek az volt, hogy a házépítésben Nemes Bölénynek sem gyakorlata nem volt, sem segítője. Tollocska teljességgel alkalmatlan volt ilyen munkákra, de többnyire Cicus is. A ház egyetlen szobából állt, egy ajtóval, s még az ajtó nézett ki a legszebben, mert a városból hozta Nemes Bölény, keretestül, s ebben a robotok sem akadályozták meg, mert műanyag ajtó volt. Legalább nem ártott neki a víz, a hó! Volt a házon egy szál ablak is, üveglablak, szintén a városból. És maga a ház oldalai is műanyag-lemezekből álltak, amik két sor földbe ástott farönk közé lettek állítva, jó szorosan fogták őket a farönkök, s kívülről Nemes Bölény sok-sok földet hányt e lemezek mellé, hőszigetelőnek, szilárdítónak, s főleg hogy a sarkoknál keletkező réseket betömje. A ház emiatt kissé piramisszerűen nézett ki. Így azonban a lemezek veszélyesen kezdtek befelé hajlani a nagy súlytól, ezért belülről nagy farönkökkel támasztotta ki a falakat. Aztán a tetőre szintén műanyaglemezeket rakott, s a réseket olvasztott műanyaggal töltötte ki, ez persze nagyon bűdös munka volt, s az olvadék is ronda fekete színű, de legalább tartott. De barátainak ez is tetszett, élvezték az építést, jó szórakozásnak tartották.

- Az a lényeg, hogy ne fújjon be a szél! Jövőre építetek szebbet, nagyobbat, jobbat! Több időm lesz rá! - bizonykodott Nemes Bölény.

És amikor mindennel készen lett, kiderült, hogy elfeledkezett a kéményről! Kimerítő utak következtek a városba, hogy az épületekből téglákat szedjen, csöveket és vaslemezeket lopjon a mind gyakoribb felhőszakadások alatt, de végül csak elkészült egy bünronda, de működő kályha, a megfelelő füstelvezető csövekkel.

Míg ő ezzel foglalkozott, Cicus az éles karmaival sorra lefejtette újabb és újabb zsákmányállataik bőrét, s a szőrméket felakasztotta a falra, persze ezt is Nemes Bölény tanácsára. Így ugyanis jobb volt a hőszigetelés. Tollocska pedig méhekre vadászott, a méheket megette, a mézet pedig hazahozta különböző üvegekben, mert jó lesz az is télire...

Aztán hogy mindezzel megvoltak, már semmit nem is tehettek, mert leesett a hó. Azaz... egyet megtehettek, s meg is tettek: időnként elmentek vadászni friss húsrá! Nem gyakran, mert a zsákmányállatok most télen alig mutatkoztak a házuk körül, de amikor mégis, olyankor Cicus kiment, elejtett egy állatot, Nemes Bölény pedig egy rögtönzött szánkón hazahúzta.

Aránylag idilli volt az életük. Húsevők nem jöttek hozzájuk alkalmatlankodni, csak egy alkalommal történt meg, hogy vadászat közben Tollocskára rontott egy olyan lény, ami valami átmenet volt a vaddisznó és a hiéna között, úgy látszik ez vagy nem akart szaporodni, vagy csak kíváncsiságból kódorgott el erre. Cicus rögvest rohant hogy Tollocska segítségére siessen, de Nemes Bölény nyílvesszője előbb ért oda, és leterítette a lényt.

Aztán kitavaszkodott, és Cicus azt jósolta egy verőfényes, szép napon, hogy holnapután vihar lesz. Erre Nemes Bölény elhatározta hogy bemegy a városba, még néhány dologért. Különösen szeretett volna elhúzni onnan egy kerek kiskocsit, amit már a múltkor kinézett magának. Az pedig fémből volt, tehát vihar kellett hozzá!

A városba bejutott, de a vihar még váratott magára, így kíváncsian kódorgott ide-oda. Az ünnepnek még messze volt az ideje, így meglehetősen veszélytelen volt az ittlét. Ráadásul a városnak azon a részén tartózkodott, ami átellenben van azon dombbal, ami mögött ott áll az általa még nem látott, titokzatos keltetőtelep.

S ekkor bukkant a játéközletre! Ez egy meglehetősen romos, kiégett épület volt, de az alagsora még ép, és itt sok-sok különböző játékot talált, többnyire roncsokat. A műanyagbabák szomorúan árválkodtak egykor csodás, de most már foszlányokban lógó, penészes ruhájukban, vagy éppen teljesen pucéron kókadoztak a helyükön, mert az egerek és egyéb rácsálók mindent lerágtak róluk, sokszor a hajukat is. A műanyagtestük ép maradt, a műanyagon nehezen fog az idő vasfoga is!

Nemes Bölény éréktelenül túrt bele a nagy halom babába, nem is hitte hogy talál alatta valami hasznosat. Inkább csak az a kósa gondolat ötlött fel benne, hogy ezt a sok műanyag-hulladékot is haza kéne talán vinni a kiskocsival, hogy majd megolvassza, s felhasználja valami szigeteléshez. Mert szeretne volna egy kis csővön elvezetni a patak vizének egy részét a háza közelébe, de olyan hosszú cső nem volt, ha meg többet használ, az illesztékeknél szigetelés kell...

S ekkor egy újabb gyerekjátékot talált, szintén műanyagból: egy vízpisztolyt!

Teljes egészében műanyag volt, így tökéletesen működött. Sőt, volt ott még számos társa is!

Nemes Bölény csak nézte, nézte, majd ahogy megszületett benne a gondolat, kézbe fogta azt...

Fényes nappal tért haza a kiskocsival, ami tele volt különböző fémszerszámokkal, s az összes vízpisztollyal is. Viharnak még nyoma sem volt.

- Hát te, Neb? Hogy mertél nappal jönni haza, ezzel a sok fémszerszámmal, nem féltél a robotoktól?! - csodálkozott Tollocska és Cicus.

- Nem! Ezt figyeld! - szólt Nemes Bölény, és megmutatta nekik, mit tud a vízpisztoly. Társainak tetszett a móka, de végül megunták.

- Mire jó ez? - kérdezte Cicus.

- Ez az a csodafegyver, ami legyőzi a robotokat!

- Hogyhogy?!

- Úgy, hogy rájöttem, miért nem mutatkoznak a robotok esőben! Félnék, hogy megrozsdásodnak! Sőt, hogy meghibásodnak, hogy rövidzárlatot kapnak! Olyankor csak a robotkocsikban vannak biztonságban.

- Nem értelek!

- Pedig egyszerű! Amikor ezt megtaláltam, megtöltöttem vízzel, és ki is próbáltam! Kerestem egy robotot, és lespricceltem vele! Öröm volt nézni, mint iparkodott el a közelemből! Igyekeztem oda célozni, ahol hajlott neki valami izülete, a könyöke vagy a nyaka. S mire kilőttem rá az összes vizet ami volt a pisztolyban, sikerült is elérnem, hogy a jobb vállánál szikrázni kezdjen valami, aztán az a karja meg is bénult! Gyorsan elotródott, gondolom javításra ment! Haha! Ezután már bátran el mertem húzni ide ezt a kocsit, és nem zavart meg benne egy robot sem, pedig tulajdonképpen szerettem is volna, mert alaposan fel voltam

fegyverezve ellenük! Különben pedig még hatékonyabbá is tehetjük a fegyverünket, ha nem vizet teszünk bele, hanem Tollocska ereszt beléjük savat a tüskéiből! Az gondolom még sokkal jobb a robotok ellen, mert szétmarhat nekik ott a fémburok alatt mindenfélét!

- De én nem akarom megölni a robotokat - mondta Tollocska - mert akkor nem lesz, aki megépíti az utódaimat!

- Nem is kell, hogy tönkretegyük mindet. - mondta Nemes Bölény. - De azért jó, ha van nálunk fegyver! Elvégre ne azok parancsoljanak nekünk, hanem mi önekik! De még másra is jó ez a vízipisztoly: meg kell töltenünk Tollocska mérgével, aztán ha ellenünk jön valaki akinek nem tetszik a pofánk, aki meg akar csócsálni minket, például amikor megyünk a keltetőhöz, akkor meg kell célozni a szemét, aztán azt hiszem már ártalmatlan lesz, mert pillanatok alatt megvakul a savtól!

- Ó igen, ez nagyon jó ötlet! - ujjongtak fel mindketten, s azonnal választottak is egy-egy vízipisztolyt maguknak.

S tökéletes egyetértésben úgy döntöttek, hogy felesleges várniuk, másnap elindulnak a keltetőhöz utódot építeni.

Jól felkészültek: mindegyikük a félelmetes fegyvert, a vízipisztolyt szorongatta a markában, azaz inkább nem is mindegyikük, csak Tollocska és Cicus. Nemes Bölénynek is a keze ügyében volt ez, az igaz, de ő mégis inkább a nagy, szénszálas műanyag íjat fogta, húrja helyezett vesszővel. Elvégre néha még a városban is találkozhat egy-két lényel - igyekezett magában ezeket nem szörnyeknek, hanem lényeknek hívni, ha már embereknek nem tudta - most azonban egyre veszélyesebb vidék felé mennek. A keltetőhöz közeledve mindinkább gyakoriak lesznek a találkozásai hol ezzel - hol azzal!

És nem biztos ám, hogy barátságosak lesznek!

Mindazonáltal jódarabig csak mindenféle növényevőkkel találkoztak. Némelyiknek ugyan félelmetes karmaik vagy éppen ollóik voltak, esetleg csápok is tekeregtek rajtuk vadul, de füvet vagy a fák leveleit eszegették, a karmok, ollók, egyebek tehát valószínűleg csak védelmi célokat szolgáltak. Mások egészen úgy néztek ki, mint holmi zerge, őzbak, semmi veszélyes végtag nem volt rajtuk, de nyúlánk, karcsú testük, hosszú lábuk azt mutatta, hogy ők adott esetben a futásban keresnek menedéket. Láttak három olyat is, melyek úgy néztek ki mint egy nagy kenguru, csak éppen borzasztóhosszú nyakkal rendelkeztek, ezt nyugalmi állapotban összetekerve hordták mint egy kígyó a testét tartja így ha pihen, amikor meg nem így volt a nyakuk, akkor kinyújtották, és a magas fák legfelső, zsenge leveleit eszegették.

- Látod, Cicus, látod Tollocska? Ezek hárman voltak! És bár különböznek egymástól, de nem is olyan nagyon! - hívta fel barátai figyelmét e lényekre Nemes Bölény.

- És milyen szépek így hárman! Tollocskát akarok! Sok-sok Tollocskát! - szólt izgatottan Tollocska, és olyan sebesen iparkodott a keltető felé, ahogy az csak tellett kurta lábaitól.

A lények nagyon közel voltak hozzájuk, nyilván mert nem mutattak támadó szándékot, s azért is, mert Nemes Bölény vagy épp Cicus nem egyedül járt, hanem társakkal. Társakkal nem szoktak menni sehová a lények, kivéve, ha a keltetőbe indulnak. És olyankor nemigen kell félni tőlük, mert nem vadásznak. És Nemes Bölényék is a keltető irányába mozdogtak.

Nemes Bölény persze le tudta volna őket teríteni távolról ölü fegyverével, az íjjal, de ez nem állt szándékában. Bizonyos mértékig mégiscsak tudomásul vette lassanként, hogy ezek végsősoron emberek, márpedig ő nem volt gyilkos hajlamú. Legalábbis akkor nem akart gyilkolni, ha ebből nem származik haszna. Különben is, ha most leáll öldökölni, később éri el a célját: a keltetőt. Tovább igyekezett hát.

Hogy közeledtek céljukhoz, egyre többször találkoztak olyan lényekkel, melyek nyilvánvalóan ragadozóknak tündek. Vagy, a lények körében elterjedt néven megnevezve őket: húsevőknek. Ezek közül némelyek kissé közelebb sündörögtek hozzájuk, de csak szemügyre vették ám meg nem támadták őket, aminek főleg nem a fegyvereik lehetett az okuk, amiket nem is ismertek ezek, hanem inkább az, hogy közöttük volt Cicus is, és Cicus is igencsak húsevőnek látszott, Nemes Bölényről pedig biztos azt hitték hogy álarcban van, mert hiszen a Régi Emberekre hasonlított, ezért nem lehetett tudni, hogy milyen is igazából, mit eszik, sőt, még azt sem, hogy álcája alatt milyen támadó- és védő felszerelésekkel rendelkezik. Különben is, minek őket megtámadni, amikor a közelben akadnak növényevők is?!

És végül felérték a dombtetőre. Meglátták alattuk a völgyet, aminek közepén ott magasodott a keltető épülete. És ez már egyáltalán nem látszott romosnak!

Sőt nemcsak ép volt, de hatalmas is. Több kilométer átmérőjű, és hét emelet magas. Úgy nézett ki, mint egy ötágú csillag, s e csillag mindegyik csúcsából széles autópályát indult a végtelenbe. Az utakon mérsékelt forgalom zajlott, jöttek-mentek a robotkocsik, sőt, néhol gyalogos robotokat is meg lehetett pillantani. A keltetőbe a lények azonban nem ezeknek az utaknak a végpontjain juthattak be, hanem az öt másik kapun, melyek a mezőre nyíltak, s melyek a csillag két-két ágának találkozási pontjain nyíltak.

Nemes Bölény tulajdonképpen arra számított, hogy a kapuk előtt jókora csődületet talál, amin nehéz, talán lehetetlen lesz átvágnia magát, de nem így volt. Számos lény volt ugyan a mezőkön, s tényleg egyre sűrűbben a kapu felé, ám szó sem volt vad verekedésről vagy sorban állásról. Ellenben a kapuk környékén jó ötszáz méteres körzetben egy szál fű sem nőtt: mindet lelegelték a növényevők, illetve letaposták a ki-be igyekvők.

A kapu közelében ugyan várakozott néhány pár, jó húszan is, de Nemes Bölény látta afelé igyekezve, hogy három pár is elindul visszafelé, el az épülettől, mások pedig átveszik a helyüket.

- A szerencsében bíznak, abban reménykednek, hogy épp akkor nyílik ki a kapu, amikor ott vannak! - magyarázta Cicus. - De hát nem lehet örökké várakozni, enni is kell... és most nem ég a fény a kapu fölött! De majd akkor néznél ide ha kigyullad a fény, és mindenki a kapu felé igyekszik!

- Hát nem csupán egy juthat be?

- Van olyan is. De van úgy, hogy többeket is beengednek, akár ötven párt is! Sosem lehet egyszerre tudni. Ez mindig attól függ, mennyi utódot engednek ki. És van hogy sokan érik el egyszerre a fejelett kort. Nem minden utód növekszik egyforma sebességgel, tudod!

Mindenesetre nagy óvatossággal mentek végig a lények között. Némelyik eléggé idegesen csapkodott a farkával vagy csápjaival, vélhetően azért, mert már sok ideje várakozott itt eredménytelenül, és éhes volt. Gyakran nem párokban várakoztak, hanem egyedül, ezek - így mondta Cicus - azok az emberek, akik valamiért előnyteleneknek tűnnek a legtöbb más ember szemében, nemigen akar senki sem a párjukként utódot építeni, de abban reménykednek, hogy ha sikerül berontaniuk a keltetőbe, akkor majd találnak maguknak ott alkalmas párt, elvégre aki ott bent van már, az semmiképp sem akar utódepítés nélkül kijönni! És gyakran van úgy, hogy egy párnak csak egyik tagja jut be oda, a másikat megölik a nagy beigyekvés közben, vagy eltapossák. Vagy esetleg egy másik pár nélküli ember is bejut, s azzal lesznek egy pár!

Egy biztos: sokan megbámulták őket! Megszokták már a lények a magányos beigyekvőt, a párokat is, de trió, hármas - ilyen még nem ment soha a kapu felé!

Tollocska aggódott is kissé. Mi lesz ha a robotok nem engedik be egyszerre hármójukat, vagy ha be is engedik, nem építhet Nemes Bölény mindegyikükkel gyereket?!

Nemes Bölény azonban megnyugtatta:

- A bejutás nem okoz majd akadályt, erre tudod hogy van jó tervünk, ami meg az utódépítést illeti, szerintem azt kell tennünk, hogy előbb megépítjük veled vagy cicussal az utódot, a másikatok addig odabent elbújik, s amikor mint férfi a dolgom után távoznom kéne, megkeresem az elbújtat, s vele úgy teszek, mintha most értem volna be! Szerintem a robotok túl ostobák ahhoz, hogy eszükbe jusson csalásra gyanakodni!

- És ki épít először utódot, s ki lesz az aki elbújik? - kérdezte Cicus.

- Én azt hiszem úgy lenne jó, ha előbb Tollocskával építenék utódot, mert úgy képzelem hogy te Cicus könnyebben tudnál elbújni! Gyorsabb vagy, tudod!

Ebben meg is egyeztek, s épp oda is értek a kapu közelébe. A bejárat mellett közvetlenül öt pár is üldögélt, némelyek kissé Cicushoz hasonlítottak, mások rákra. Élénk figyelemmel kísérve a környezetét, Nemes Bölény olyan közel ment hozzájuk amennyire csak merte, íját készenlétben tartva, majd tegezéből előszedett egy külön e célra magával hozott jókora fémbotot, s meglengette a kapu felé. Úgy látta, vannak mindenféle kamerák felszerelve itt a bajárat előtt, de elsősorban nem ebben reménykedett, hanem abban, hogy talán van néhány robot is a közelben, amelyek észlelik a fém jelenlétét. S valóban: néhány perc múlva nyílt a kapu, bár nem is gyulladt ki fény a tetejére helyezett erős lámpából!

A kapun pedig kilépett egy robot, Nemes Bölény felé tartva.

Azaz, csak kilépett volna! Mert amint kinyílt a kapu, azon át befelé tódult mind a sok pár, akik ott váraakoztak. És bár a robot magas volt, nagy, erős, a hirtelen roham ledöntötte a lábáról, s mielőtt feltápáskodhatott volna, ezek mind keresztülgázoltak rajta. Közöttük volt természetesen Nemes Bölény, Cicus és Tollocska is. Közben, egyáltalán nem véletlenül, Nemes Bölény a vasbotot bedugta egy krokodilszerű lény két pikkelye közé. Nagyon utálta a páncélozott lényeket, mert tudta hogy azok ellen nem sok esélye van íjával-nyilával sem.

Vagy a robot, vagy a központi számítógép időközben észlelte hogy valami gond van, nem kellett volna kinyitnia a kaput mert sokan bejöttek akiknek itt nem volna semmi keresni-valójuk, s becsukta a kaput. A robot sem rekedt kint, felkelt és belépett rajta. S most odalépett a krokodilszerű lényhez, elvette tőle a fémbotot, és jól megbüntette, amiért fegyvert viselt!

Tollocskáék tehát bent voltak már, s most már Tollocska vezette őket tovább, aki már járt itt.

- A folyosó mindjárt balra fordul, és ott kell várni a vérmintavevő robotra! - mondta. - De nem tudom mi lesz, hiszen most nincs szabad hely senkinek sem itt a keltetőben... - mondta.

- A te méhed üres, Tollocska, tehát ott van szabad hely, márpedig nem kell itt laknod a keltetőben, amíg megszületik az utódod! Nem is úgy terveztük! A többiek talán gondban lesznek mert nincs hely az anyának, de te nem! Nekünk van szép kuckónk, és ez a lényeg! Látnod, máris élvezheted az előnyét az összefogásnak! Cicus, te várj itt, én megyek Tollocskával utódot építeni! Aztán ha levették a vért, visszajövök érted!

Előrementek Tollocska és Nemes Bölény, és beálltak a hosszú sor végére. Itt már nem volt semmi tülekedés, hiszen mindenki aki itt volt, bejutott már, tudták hogy kapnak a robotoktól élelmet is, utódot is, szép békésen álltak tehát egymás mögött, s még az elsőségért sem tolongtak. Tollocska és Nemes Bölény volt az utolsó előtti pár. S amikor sorra kerültek, a robot szakszerűen vért vett tőlük, majd egy másik robot aki a háttérben állt, elvezette őket egy aprócska kis szobába, ahol a falba egy nagy képernyő volt beépítve.

- Itt kell várni, amíg meg nem jelennek a lehetséges utódok képei! - magyarázta Tollocska izgatottan, és hozzásimult Nemes Bölényhez. - Ó de okos is vagy, te, Neb! Soha eszembe nem jutott volna, hogy ilyen módon is be lehet jutni, hogy így ki lehet nyittatni akármikor az ajtót a robotokkal! Igazán örülök a sok-sok tollocskának, de remélem azt is, hogy mindegyik olyan okos lesz mint te!

Nem is kellett soká várniuk, máris megelevenedett a képernyő, és megjelent rajta egy kép: egy tollocskaszerű lényt ábrázolt, aminek azonban erős, emberi lábai voltak, két erős keze is, de hosszú farka a savas tüskékkel, és erős fogaival nemcsak hangyákat tudott enni. Azaz, hangyákat valószínűleg egyáltalán nem, mert nem volt hosszú nyelve.

- Itt ez a kar - mutatta Tollocska - ha ezt jobbra húzzuk, megjelenik a következő kép, ha balra, akkor az előző! És itt mindegyikünk előtt egy-egy gomb, ha megnyomom ezt én és azt te, egyszerre, akkor az az utód fog megépelni, amelyiket épp akkor látjuk!

Az előző kép nem nagyon tetszett Nemes Bölénynek, s így gyorsan továbbléptette azt. Majd újra és újra, undorodva fordulván el a szörnypofáktól, melyek állítólag az ő utódai (is) lennének. Aztán úgy a huszadik környékén megkérdezte Tollocskát:

- Nem lehet csálni, hogy valaki megnyomja egyszerre mindkét gombot?

- Nem, Neb, mert olyan távol vannak egymástól a gombok, látod! Ketten kellene hozzá!

- És meddig szokott tartani amíg eldöntitek, hogy melyiket választjátok?

- Az attól függ! Van úgy, hogy kevés a lehetséges életképes utódok száma, van úgy, hogy nagyon sok!

És Nemes Bölény hirtelen figyelmes is lett egy apróbetűs feliratra a képernyő jobb felső sarkában:

„27/18796”

A következő utódképnél ez így változott:

„28/18796”

- Úgy látom, ezúttal igazán nem szűkölködünk variációs lehetőségekben! - mutatta a számológépet Tollocskának, de az nem értette. Kiderült, hogy nem tud sem írni, sem olvasni! Számolni tud, de azt is csak tízig. Erre Nemes Bölény így szólt:

- Jó, hát akkor tudd meg, hogy most kibaszottul sokfajta utódunk lehet!

- Mi az a „kibaszottul sok”? Mennyire sok az?

- Jó, hát szóval egyszerűbben szólva, annyi sokféle, mint ahány toll van rajtad, vagy ahány szál szőr a fejemen! Tudod mit, válogass csak, válaszd ki azt, aki úgy néz ki mint te, a lehető legpontosabban, csak éppen lóg neki a lábai közt egy olyasféle bigyó mint énnekem, tudod, amiből pisilni szoktam.

- Tehát a pározókészüléked! Nem vagyok én ostoba, Neb, ne magyarázd annyit! Tudom, hogy miben egyeztünk meg!

- Helyes! Én addig elmegyek Cicushoz, hogy vele is építsek utódot, aztán majd visszajövök gombot nyomkodni!

S odahagyva Tollocskát válogatni, tényleg visszament Cicusért. Akit meg is talált, a robotok nem zaklatták, a különböző lények sem, senki nem törődött vele, igazán nem volt szüksége sem az erejére, sem a fürgeségére a rejtőzéshez, sőt, még rejtőznie sem kellett.

- Ugye mondtam, hogy idebent már nem törődnek majd velünk a robotok, ostobák ezek a bádögemberek! - mosolygott fölényesen Nemes Bölény, majd Cicussal is elment vérvételre. Aztán kaptak is egy szobát, majdnem Tollocska szobája mellett. És itt még több volt a variációs lehetőségük mint az előbb: 78777.

- Na Cicus, most aztán igazán válogathatsz! De ne feledkezz meg kérlek arról, hogy bármennyire megtetsszék is egy kép neked, akkor jó az esélyed arra, hogy akárhányszor tud

neked gyereket nemzeni, ha minél pontosabban olyan mint te, azt kivéve, hogy him! - emlékeztette őt Nemes Bölény. Azzal átment Tollocskához, aki még az első ezres sorozatot sem nézte végig.

- Hű, Neb, te igazán remek férfi vagy, ha ilyen sokféle utódom lehetne téled! - csodálta őt elismerően Tollocska.

- Bizonyára azért, mert én az eredeti, ősi emberi géneket őrzöm!

- Ezt nem nagyon értem.

- Hidd el, én sem, de érzem, hogy ez lehet a dolog mögött! Cicus is itt van majdnem melletted, Tollocska, keresgélj csak szorgalmasan! És ha megtaláltad, akkor nem bánom ha tovább keresel, de jegyezd meg, hogy milyen alakja volt annál a képnél ennek a baloldali számnak, akkor gyorsan visszamehetünk hozzá! Én most azt hiszem itt hagylak benneteket, s bejárom ezt a nagy hodályt, hogy lássak mindent, mert kíváncsi vagyok!

- Jó, jó, menj csak Neb, jobb is ha nem zavarasz, mert meg kell keresnem a másik Tollocskát! - szólt Tollocska izgatottan, nem is nagyon figyelve rá, s azalatt is az utódképeket nézegette, míg Nemes Bölény beszélt hozzá.

Nemes Bölény tehát elindult bejárni az épületet, elővigyázatosan magával víve a fegyvereit, bár nem hitte hogy használnia is kell azokat.

Nem is kellett. A folyosókon senkivel nem találkozott, hacsak a robotokat nem tartotta valakinek. Egyetlen veszély fenyegette csak: hogy eltéved a meglehetősen zezugos útvesztőben. Hamarosan azonban észrevette, hogy minden szobán az ajtó fölött számozás van, erre visszament megnézni, melyikben van Tollocska és Cicus. Tollocska a 4/0/5/17 számúban volt, Cicus a 4/0/5/19-ben. Rájött Nemes Bölény, hogy a 17 illetve a 19 a tulajdonképpeni szobaszám, az 5 a folyosó száma, a 0 azt jelenti hogy földszint. A 4-ről nem tudta mit jelent, de ez már nem sokat számított, és valószínűnek tartotta, hogy a csillag alakú épületben ez a csillag ágának a száma. Mindenesetre ennek lapján már csak visszatalál ide valahogyan!

Szerencsére nemcsak liftek, de lépcsők is voltak. Szerencse volt ez azért, mert úgy tűnt, a lifteket nem igazán emberek számára tervezték: nem voltak bennük nyomógombok, csak egy csatlakozóaljzat. Lehet hogy a robotok így tudtak kommunikálni a lift elektronikájával, de Nemes Bölény bizony nem! De a lépcsőkön le tudott menni az alagsorba is, ahol különböző ismeretlen rendeltetésű gépeket látott, meg nagy raktárakat, többnyire alkatrészekkel, de élelemalapanyagokkal is. Aztán hogy feljebb ment, látta hogy az emeletek lényegében mind a különböző lényeknek vannak berendezve, akik a várandósság legkülönbözőbb fokaiban leledzettek épp. A legislegfelső szinten pedig azokat találta, akiket csak úgy hívott hogy „gyerekszörnyek”. Ezek éppoly változatosak voltak, mint a nagyok, csupán kisebbek.

Aztán hogy tovább ment, elért ahhoz a kijáráthoz, melyen át a robotok az utakra és utakról közlekedtek ki-be. Ez azonban nem érdekelte, ezért elindult az ellenkező irányba. Megint bekukkantott közben a barátaihoz, de még mindig nem értek a képek nézegetésének a végére, s bár találtak többeket is köztük, melyek nagyon hasonlítottak Tollocskára illetve Cicusra, de nem tökéletesen, így még tovább keresgéltek. Cicus mindenesetre az ígéretesnek tartott képek számát éles karmával bekarcolta a műanyagpadlóba.

Nemes Bölény tehát tovább ment, s végül elérkezett így a nagy épület központi részéhez. Hogy ez a központi traktus, azt az is bizonyította, hogy itt már nem négyessel, hanem nullával kezdődtek a szobaszámok.

S ekkor Nemes Bölény úgy érezte, megszállja egy szinte isteni sugallat! Ha van egy kicsi kis logika ennek az épületnek a tervezésében-építésében, akkor neki okvetlenül meg kell keresnie a 0/0/0/0 jelzésű szobát!

Hogy miért? Azért, mert remélte, hogy ott lesz az egész keltető irányítóközpontja! Azt ugyan nem tudta hogy mit kezd vele ha odaér, de remélte, hogy legalábbis talál majd valami érdekeset!

S meg is találta a szobát! Nem volt nehéz: a földszinten volt, a központi traktusban, és annak is a legközepén! Az egész keltető alaprajza, elrendezése olyan logikus volt, hogy Nemes Bölény elég könnyen áttekintette legalábbis főbb jellegzetességeit, és gyanakodott, hogy esetleg az egészet nem is emberek, de robotok tervezték, vagy valami számítógép.

A 0/0/0/0 szoba előtt nem állt sem szörnyekből, sem robotokból odarendelt őrség. Viszont az ajtó zárva volt. Mármost: zárva, olyan értelemben, hogy nem volt tárva-nyitva! Ám vállmagasságban egy zöld fényű műanyaglap világított, s ez éppen olyan volt, mint Nemes Bölény korábban az előkelőbb helyek önműködő ajtóinak zárjai. S igen, az esetleg erre portyázó lények ellen ez is megfelelő védelem volt, mert azok réges-rég elszoktak az ajtónyitásoktól, nem tudták hogy azt hogy kell, itt a keltetőben eddig minden szoba amit látott Nemes Bölény, nyitva volt, sőt, többnyire ajtajuk sem volt.

És még valami: ugyan miért is igyekezne megtiltani a központi számítógép, hogy belépjen hozzá bárki - *ember*?! Hiszen ő embereknek kell tartsa ezeket a lényeket, s őt, a számítógépet az emberek szolgálatára alkották-programozták!

Nemes Bölény rátette a tenyerét a zöld lapocskára, s az ajtó hangtalanul kitárult előtte.

S most Nemes Bölény beléphetett a terembe. Nem is volt e terem valami nagy!

Mögötte hangtalanul becsukódott az ajtó, de ő nem törődött vele, hanem körülnézett. Ablakot sehol nem látott, de a világításról gondoskodtak a tervezők, mert a falakba halványan fénylő csíkok voltak beépítve, melyek lágy fényt sugároztak. A falakat polcok borították, melyeken információtároló lemezek sorakoztak, néhány ismeretlen szerkentyű is, és nyoma sem volt sehol a pornak. A robotok biztos jól kitakarítanak itt időnként. Elvégre a robotok is valamilyen formában a számítógép irányítása alatt kell álljanak, s az kell rendelkezzeik karbantartó programmal!

A terem közepén egy vezérlőpult állt, számos gombbal, pöccökkel, kapcsolóval, nyilván a kézi irányításhoz. Nemes Bölénynek fogalma sem róla, melyik mire való. Volt ugyan felirat mindegyiken, de semmit nem értett a többnyire rövidítésekből álló betűhalmazokból:

RSV, Br.HZ-Kij., Ion-diffr., HIBcr...

Volt ott a vezérlőpulton azonban egy egész fej, még a szemet is beburkoló sisak! Épp olyan ráadásul, hogy ezt nem is használhatta volna talán egyetlen lény sem, csakis Nemes Bölény, akinek feje a megszokott régi - primitív! - alakot formázta! És jól tudta hogy ez mi: ezzel a számítógép virtuális valóságába léphet be! Ott a sisak mellett a kesztyű, szintén az ő emberi kezére szabva, amivel a változtatásokat elvégezheti a programon, ha akarja!

Nyilván egyiket sem használták évezredek óta.

Ellenállhatatlan vágy ösztökölte Nemes Bölényt, hogy a fejére tegye a sisakot, s a kezére húzza a kesztyűket! Nem is habozott, megtette e döntő mozdulatokat.

Abban a pillanatban máris a kibertérben találta magát, másnéven a virtuális valóságban. Úgy látta, egy nagy épület előcsarnokában áll, melyből több ajtó nyílik. A kibertér alkotó egykori programozó, akinek biztos már kis csontocskái is rég elporladtak, úgy látszik romantikus lelkialkatú volt, mert az előcsarnok úgy festett, mint egy régi kastély ódon belseje, még hozzá mohlepte falakkal, s a tartóoszlopok üregesek voltak, szörnyepofákat ábrázoltak, melyeknek a szeméből fény parázslak! De Nemes Bölény nem örült ennek. Elege volt a mohlepte falakból! Persze, a programozás korában még nem gondolhatta senki, hogy ez lesz a szép városból...

Az ajtókon különböző feliratok voltak:

- Karbantartás
- Fejlesztés
- Szaporodási rendszer
- Speciális
- Energiaellátás
- Kommunikáció

Az ember, legalábbis a Nemes Bölény féle „primitív” ember, olyan furcsa faj, hogy mindig a különleges felé vonzódik! Így volt ezzel Nemes Bölény is! Rögtön felemelte a karját, és úgy tett, mint aki a „Speciális” feliratú ajtó kilincsét akarja lenyomni. Az ajtó erre kitárult, még-hozzá hangos, fűlértő nyikorgással, mintha egy kriptaaajtó lenne. Odabent egy könyvtárféle-séget látott Nemes Bölény, de nem infolemezek voltak a polcokon, hanem ódon, bőrkötéses könyvek. A gerincükön feliratok:

- Jelszó
- Építési rendelkezések
- Élelmiszertermelés

és még sok másféle is. S Nemes Bölény legnagyobb öröme felfedezett egy olyan könyvet is, melynek gerincén ez állt:

- Fegyveres konfliktusok kezelése

Természetesen rögvést a könyvért nyúlt, mire változott a kép, s úgy látta mintha egy nagy asztal előtt állna, az asztalon tintatartó és benne lúdtoll, előtte fekszik a kinyitott könyv, s ezt olvashatta benne:

- Program: Fémdetektálás. Ha emberi lényeknél: elvenni, tovább TÖRVÉNYPROGRAM 32§/2

Nemes Bölény rátette a kezét a TÖRVÉNYPROGRAM hivatkozásra, erre majd a frász jött rá: az asztal alól kinyúlt egy csontos kéz, óriási fekete körmökkel, berántotta az asztal alá a könyvet, s kirakott elé egy újat, kinyitva ott, ahol azt olvashatta, hogy a robot el kell magyarázza a fémet hordó embernek hogy ez tilos, és meg kell büntesse a fegyverviselésért.

- Igazán morbid humora volt ennek a programozónak! - szuszogta Nemes Bölény a csontos karra gondolva.

Visszafordult a polchoz, újra lekérte onnan az előző könyvet, aztán amikor előtte feküdt, nyúlt a virtuális tollért, és egyszerűen áthúzta azt a sort, ami arról szólt, hogy a robot el kell vegye a fémtárgyakat az emberektől. Fölöttébb meg volt elégedve magával: ezentúl nem kell tartania a robotoktól!

Sikerén felbátorodva kinyitotta az „Építési rendelkezések” kötetet is. Ebben már sokféle dolog volt leírva, de végül talált egy részt, amely azt mondta meg, hogy tulajdonképpen mit is kell hogy építsenek a robotok! Ez pedig úgy szólt, hogy a robotok helyre kell állítsák mindazt, amiről úgy látják megfigyelések, vagy az állapota alapján, hogy az emberek használják.

- Aha, tehát ezért mászkálnak az emberek között, hogy lássák, mit használnak azok! - értette meg Nemes Bölény. - Végül is logikus: amit nem használnak, azt minek is állítsák helyre! Csakhogy arra senki nem gondolt, hogy elérkezhet egy olyan pillanat, amikor az emberek csak néhány emberi ruhát használnak, azokat is csupán maszknak, évente egyszer!

Fogta a lúdtollat, s nekiállt hogy átírja a részt. Amint hozzáértette a tollat a sor legelejeéhez, kinyúlt az asztal alól a csontos kéz, végigsimított a papíron, s letörülte az előző sort. De Nemes Bölény már nem ijedt meg, hanem beleírta:

- Komplet újjaépítés!

Ebben a pillanatban megjelent egy kis kobold, egy apró ördögfiókaszerűség a könyv lapján ülve, s rikácsoló hangon megszólalt, háromágú villáját Nemes Bölény mellének bökve:

- Hé öreg, honnan a csudából tudjam, melyik év állapota szerint kéne újjaépítenem azt a vacak várost?! Tessék választani! - azzal egy jókora listát mutatott Nemes Bölénynek, amin kizárólag évszámok szerepeltek. A lista leginkább egy WC-papír tekercsre hasonlított, le lehetett tekerni a tartójáról.

Nemes Bölény megragadta a végét, és teljes erejéből megrántotta. A számok olvashatatlan gyorsasággal peregtek előtte, míg elért a legvégehez. Ekkor a tollával rábökött az évszámba... ami mindössze százharminc évvel volt későbbi, mint az a kor, amiből őt időűzésre küldték!

A kobold eltűnt, a könyvet is berántotta az asztal alá a csontos kar. S Nemes Bölény elégedett volt: lesz elég dolga a robotoknak!

Hanem még mindig nem végzett. Egyre erősebben motoszkált a fejében egy gondolat! Ha már itt van, miért ne változtathatná meg ezt az egész elfuserált biológiai rendszert?!

Kilépett a „Speciális” feliratú virtuális teremből. Mögötte kriptaajtót utánzó hangon csukódott a terem bejárata.

Belépett abba, melynek ez volt a címe: „Szaporodási rendszer”.

Azonnal egy olyan helyen találta magát, mely leginkább egy bordélyházra hasonlított. Itt is könyvek voltak ugyan, de díszítésként szép testű bajadérok vonaglottak csábosan a polcok között, s ha nyúlt valamelyik könyvért, egy pucér nő hozta azt neki oda, s tette le egy asztalra, amely nem is asztal volt, hanem egy kitárt lábú nő hasa. Ha lapozni akart, ez a nő lapozott neki a kezével. A toll sem lúdtoll volt itt, hanem fallosz alakú, amit nem tintatartóba, hanem egy nő szájába kellett mártania, amely nő állandóan nyitva tartotta a száját, ugyanis egy férfi épp a szaporodás érdekében tevékenykedett rajta.

Itt már nagyon sok könyv volt, és Nemes Bölény igencsak kellett igyekezzék, hogy rájöjjön, mit is állíthat át, s nem minden aggodalom nélkül gondolt rá, mi lesz, ha elront valamit! Végül azonban úgy érezte, apránként célhoz ér. Átállította például a „páronkénti utódszám” parancsot egyről kettőre. Ezentúl tehát minden nőtény lény aki idejön, nem egy, hanem két utódot fog szülni, tehát ikreket! De ez még nem volt minden. Mert volt egy olyan bejegyzés is az egyik könyvben, hogy „választási lehetőségek=minden életképes utód”. Ezt most Nemes Bölény nagy bátran kihúzta, s beleírta: „választási lehetőségek=0”.

Nem fognak a lények válogatni az utódaik között! Tetszik vagy nem tetszik, azt kapják, amit a számítógép ad nekik!

Így persze nem tudja a számítógép, milyen utódot kell produkálnia! Nem is hagyta annyiban a gép, okos masina volt! Most nem kobold jelent meg kérdezősködni, hanem egy szép meztelen nő vonaglott Nemes Bölény elé, s lába köze felé mutogatva így szólt:

- Ajándékozz meg bölcsességed magvával programozóm, szerelmem, mert nem tudom milyen gyermekeket kell szülni neked, tudásod nélkül bensőm meddő marad!

Azzal máris felvillant a nő két melle között egy sor választási lehetőség:

- Utódmeghatározás génszekvenciaterkép alapján

- Utódmeghatározás minta alapján

Nemes Bölény az utóbbit választotta. Erre megint felbukkant a választási lehetőség:

- Minta: jelenlegi - archivált

Nemes Bölény a jelenlegi-t választotta. Erre megjelentek az épület szobaszámái... és Nemes Bölény nagyon örült, hogy megjegyezte Tollocska szobaszámát! Mert most kiválasztotta a 4/0/5/17 számot. Most megint választania kellett, hogy az itt levő pár férfi vagy női tagjából vett génszekvencia-e a mérvadó! Nemes Bölény ezt választotta: férfi.

Erre a szép nő megkérdezte Nemes Bölényt, van-e a mintán módosítás! Nemes Bölény azt válaszolta hogy van. Megint megjelent előtte egy csomó választási lehetőség, de Nemes Bölény semmit nem változtatott magán, csak a nemet cserélte ki férfiról nőre. Vagyis az ő pontos mását állítják majd elő, őt szülik meg a szörnyek, minden szörny, vagyis lény, csak éppen nem férfiként, hanem nőként!

Igen, de ez nem elégítette ki. Mert azért ez azt jelenti, hogy jól kiszúr a barátaival is: nem lesz több Tollocska és Cicus!

Ezt nem akarta. Nagyon megkedvelte két barátját. Segítenek is neki sokat... különben is: ha most úgy intézi hogy újra csak emberek, az ő felfogása szerinti emberek legyenek a világban, annak az lesz a vége, hogy néhány évszázad múlva a hülyék, elfeledvén a tanulságot, megint efféle biológiai katasztrófába sodorják a világot! Csakis úgy akadályozható meg, hogy az emberiség értelmes állatok hordájává züllessze magát, ha vannak már értelmes állatok az emberek mellett: ekkor az emberek - talán, még akkor is csak talán - nem fogják felelőtlenül elherdálni biológiai örökségüket! Hiszen lám, mi történt most: mert a két kar nem túl hatékony fegyver, lemondtak róla! Lemondtak az irányításról is, mindent a külső alaknak rendeltek alá!

Ez pedig nem jó út. Ez zsákutca. Talán a többi értelmes lény, az értelmes állatok, melyek belőlük emberekből alakultak ki, jó figyelmeztetés lesznek... s talán hasznos barátok is.

S végül Nemes Bölény hosszú kísérletezés után úgy vélte, be tudta állítani a számítógépet úgy, hogy ezentúl minden lény aki idejön szaporodni, két gyermeket szüljön: egy igazi embert, aki nő, és egy *lényt*, aki pontosan olyan mint az őt kihordó lény-nőstény: csak éppen hím! Ellenben minden századik alkalommal a gyerekekből az aki embernek születik, mégsem nő legyen, hanem férfi!

- Így gyorsan elszaporodik az emberi faj újra! - gondolta Nemes Bölény. - És ha valamelyik lénynak lesz elég esze, hogy kipróbálja a szaporodás természetes útját is, az is elszaporodhat! Aki nem, az nem.

Tudta persze, ettől még rengetegsok faj ki fog pusztulni. Hiszen a húsevők megeszik őket! De végeredményben akkor is az lesz ennek a következménye, hogy létrejön sok-sok értelmes faj, melyek már tudnak szaporodni hagyományosan is. És ezek a fajok csakis azokból az egyedekből jöhetnek létre, akik már most is léteznek mint nőstények: újak nem keletkeznek, az embert kivéve!

Mire ezzel végzett, már jó sok idő eltelt, de még mindig nem hagyta abba az átprogramozást. Belépett a „Karbantartás” ajtón. Itt olajfoltos overallban ácsorgó szerelők várták, hogy egy munkalapra leírja nekik a parancsait. És némi kísérletezés után Nemes Bölény képes volt arra utasítani őket, hogy menjenek el a bolygó összes keltetőközpontjába, és mindet programozzák át pontosan úgy, mint ahogy ezzel tette azt ő, Nemes Bölény!

Mindezek végeztével pedig újra visszament a „Speciális” terembe, és ott az egész mindenséget levédette jelszóval, hogy csak ő férhessen hozzá. A jelszó ez volt:

„Vissza az alapokhoz”.

Ezután ő is visszatért, ha nem is az alapokhoz, de barátaihoz. Tollocska is, Cicus is már nagyon türelmetlen volt.

- Hirtelen eltűntek a képek! - panaszták neki.

- Semmi baj! - nyugtatta őket. - Csak nyomjuk meg a gombokat, minden rendben lesz! Nem kell már választani, tudjátok, úgy állítottam be mindent!

Valóban, amint megnyomták a gombokat, jöttek értük a robotok, és elvezették Cicut is és Tollocskát is. Nemes Bölény pedig megnyugodva távozott. Megbeszélte barátaival korábban, hogy azok a beültetés után nem maradnak a keltetőben, hanem távoznak ők is.

Nemes Bölény megvárta őket odakint a dombtetőn. Mindössze egyetlen órácskát kellett várakoznia.

* * *

A szülés egyáltalán nem volt nehéz. Tollocska és Cicus ráadásul ugyanazon a napon szült, bár ez kizárólag a véletlennek volt köszönhető. És nagyon csodálkoztak, hogy két gyereket szültek: ilyen még soha nem fordult elő tudomásuk szerint senkinél!

- Dehogynem, ott, ahonnan én jöttem... - mormogta borostás álla alá Nemes Bölény, és jót mulatott barátaí álmélkodásán, mert őket nem avatta bele abba, hogy nem is egy de két gyerekük lesz. S valóban úgy lett ahogy akarta: az egyik gyerek Tollocska, a másik Cicus: és mindegyik barátjánál egy-egy - kislány! Két aranyos kislány!

És meg sem lehetett különböztetni egymástól a lányokat, hiszen mindegyik Nemes Bölény mintájára készült, a nemüket kivéve! Ez azonban sem Cicut, sem Tollocskát nem zavarta, nagyon szerették őket, mondván hogy hiszen ezek is az ő gyerekeik!

Egy baj volt csak: lassan növekedtek! Nagyon úgy nézett ki, hogy bizony eltelik náluk vagy tizenhat év, ez a legkevesebb, mire nagyjából felnőttek lesznek! Mert ez ugyebár így van az emberek gyerekeinél!

Kicsi-Cicus és Kicsi-Tollocska, ők ketten bezzeg már három hónap után fele akkorák voltak mint anyjuk, a két Kicsi-Neb pedig ekkor még járni sem tudott!

Ez két szempontból zavarta Nebet: sok év eltelik, mire ezek felnőnek és - ne szépítsük a dolgot - nemi partnerei lehetnek, másrészt az is gond, hogy ha a többi lény látja hogy egyik utóduk ilyen gyámoltalan, lehet hogy fel sem nevelik, hanem hagyják elpusztulni, hiszen nem ilyen hosszú utódneveléshez vannak hozzászokva!

De mit sem tehetett! Ha sokan el is pusztulnak, ez az egyetlen módja annak, hogy újjáépítse a régi emberiséget! Néhányan majd csak megmaradnak!

Tollocska különben is nyugtatgatta:

- Nem olyan veszélyes ám ez, Neb! A robotok semelyik utódot sem engedik ki a keltetőből, amíg nem tud járni! Úgy értem, aki nem tud járni, az persze elhagyni sem tudja a keltetőt, de a robotok sem teszik ki onnan, ha meg az anya előbb elhagyja a keltetőt, mit számít az?! Hiszen mindig elhagyja az első néhány nap után, s a többi a robotok dolga! Szerintem észre sem fogják venni a nők, hogy az emberi alakú gyerekük lassan nő!

Emiatt kissé megnyugodott Nemes Bölény, de azért visszatért a keltetőbe egyik alkalommal. Beengedték, mert tudta a jelszót... És meggyőződött róla, hogy valóban minden remekül megy, olyannyira, hogy az emberek lassú növekedése miatt gyakorlatilag az egész keltető minden szobája embergyerekekkel van már tele, hosszú ideje nem nyílik ki az ajtó a lényeknek, mert nem szabadult fel hely, ahová építhetnének utódot! A keltető nagyrészt lányokkal van tele, mind tökéletesen egyformák, ugyanolyanok mint Cicus és Tollocska kislányai,

kivéve talán féltucat fiúcskát, akik olyasfélék, amilyen az emlékei alapján ő maga, Nemes Bölény lehetett pólyásként!

És a robotok mindet lelkiismeretesen gondozzák...

A keltetőből hazajöve a keltetőt és a várost elválasztó dombtetőn megállt. Lenézett. Alatta a város még korántsem épült újjá, de már lényegesen rendezettebb képet mutatott. Néhány helyen teljesen eltakarították a romokat a robotok, s egészen más épületeket húztak fel: olyanokat, mint amik akkor álltak itt, abban a bizonyos évben, amit Nemes Bölény beállított nekik. Mindenesetre sok-sok ház, utca készen volt már. Dolgoznak ezek a szorgos fém-emberek éjjel-nappal! Nemes Bölény egészen megkedvelte őket azóta, hogy nem akarnak mindent kiszedni a kezéből, ami fém.

Hamarosan ideje lesz beköltözniük ide a városba a barátaival. Elvégre a robotok élelemmel is feltöltik az üzletek polcait! Sokkal kényelmesebb lesz itt lakni nekik!

Igaz, Cicus itt nem tud vadászni. De majd időnként kirándulnak. Akkor Tollocska is teleeheti magát hangyával. Bár valószínűleg az emberi élelmiszerek közül is ízleni fog neki sok. A lényektől se nagyon kell félniük, mert ide a városba nemigen jönnek be, sőt, egymást irtják, s újak nem nagyon jönnek már létre! Azonkívül miután észreveszik hogy már nagyon ritkán mehetnek csak be a keltetőbe, legtöbbjük bizonyára elvándorol vadban dúsabb vidékekre. No és még valami: napokon belül visszatér ide, és addig nem nyugszik, míg az egyik robottal nem tud magának csináltatni egy géppisztolyt, néhány tár lövedékkel! Az még a páncélos szörnyek ellen is jó védelem!

Csak egyvalami miatt sóhajtozott néhányszor: irigyelte a barátait. Cicus és Tollocska napokon vagy legalábbis heteken belül nekikezdhettek a szaporodás hagyományos formáját gyakorolni, de ő... neki még sok-sok évet kell várnia addig... Igaz hogy akkor rögvest törzsfőnök lesz, mert a keltetőben „érő” gyerekek is felnőnek addigra, de ezt jórészt bepótolja, hogy Tollocska és Cicus olyan gyorsan érnek... Nem, nem az a baj hogy sok Tollocska lesz és sok Cicus, hanem rossz a magány...

Aztán hogy hazafelé tartott, közelebb érve jócskán rákezdett a sietésre. Mert a távolban ronda, fekete füstfelleget pillantott meg, és azt látta, hogy Cicus lohol felé. S még meg sem kérdezhetette mi baja, mert Cicus máris mondta neki, miközben két lábra ágaskodott, s kis csápjait kinyújtva mutatta neki a távolban:

- Ott, ott... gyere gyorsan Neb, mert ott... ott... mi hívtuk, mi akartuk, mi mondtuk neki hogy nem kell félnie, de követ dobált és sikoltozott mintha már enném is, pedig sosem szoktam senkit sem megenni, amíg él...

És hogy mi történt, azt kérdeznie sem kellett Nemes Bölénynek, mert sejtette, és már rohant is...

És majdnem a háza mellett, mindössze néhány ligettel arrébb, megpillantotta a földetért, s még mindig égő ürkompot. És ennek a közelében pedig, egy alkalmas fára felmásзва, Tollocskát és Cicust a rémülettől kidülledt szemmel nézve, egy újabb embert, akit az automatika leszállított a büntetőpályáról: Egy huszonöt-harminc év közötti, szép fiatal lányt...

Vége

Elkezdve: 2000.11.09., 09 óra 08 perc

Befejezve: 2000.11.14., 17 óra 57 perc

Utóirat:

Honlapom: <http://poliverzum.birodalom.net/powi>

Itt megismerkedhetsz Tisztelt Olvasó a Poliverzum-sorozat más műveivel is. Az imént olvasott mű is e sorozat része. A sorozat további részeinek kiadásához várom szponzorok, mecénások, támogatók, kiadók és menedzserek jelentkezését!